

Project Madurai

மதுரை தமிழ் இலக்கிய
மின்தொகுப்புத் திட்டம்

naRRiNai

English Translation , part 2 (verses 101-200)

by Dr. A. Dakshinamurthy

part 2, verses 101-200

நற்றிணை - ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு
பாகம் 2, பாடல்கள் 101-200,
ஆசிரியர்: அ. தட்சிணாமூர்த்தி
In Tamil script, unicode/utf-8 format

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to Tamil Virtual Academy for providing a scanned PDF of this work.

This e-text has been prepared using Google OCR online tool and subsequent proof-reading of the output file. We thank Mr. R. Navaneethakrishnan for his assistance in proof-reading.

Preparation of HTML and PDF versions: Dr. K. Kalyanasundaram, Lausanne, Switzerland.

© Project Madurai, 1998-2022.

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of Tamil literary works and to distribute them free on the Internet.

Details of Project Madurai are available at the website

<https://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

naRRinai
English Translation , part 2 (verses 101-200)
by Dr. A. Dakshinamurthy
part 2, verses 101-200

Source:

Title of the Book: THE NARRINAI FOUR HUNDRED

Translator : Dr. A. Dakshinamurthy, B.A.(Hons.), B.Ed.,M.Phil.,Ph.D.,

Principal, Senthamizh Kalloori, Madurai Tamizh Sangam, Madurai.

Publisher International Institute of Tamil Studies, C.P.T. Campus, Chennai - 600 113.

Publication No 388

Language .: Tamil & English

Edition First

Year of Publication : 2001

Paper Used : 18.6 kg TNPL Super Printing

Size of the Book : 22 x 14 cms

Printing type Used : 10 point

No. of Pages 838+xviii

No. of Copies 1000

Price Rs. 175/

Printing United Bind Graphics 101-D, Royapettah High Road Chennai - 600 004

Subject Translation of Narrinai

Published with the Financial Assistance given by the Directorate of Tamil

Development

Govt. of TamilNadu under the scheme of "Grants for Good Translation works"

SCHEME OF TRANSLITERATION

அ	-	a	க்	-	k	க்	-	kk
ஆ	-	ā	ங்	-	ñ	ச்	-	cc
இ	-	i	ச்	-	c			
ஈ	-	ī	ஞ்	-	ñ			
உ	-	u	ட்	-	ṭ			
ஊ	-	ū	ண்	-	ṇ			
எ	-	e	த்	-	t			
ஏ	-	ē	ந்	-	n			
ஐ	-	ai	ப்	-	p			
ஓ	-	o	ம்	-	m			
ஔ	-	ō	ய்	-	y			
ஔ	-	av	ர்	-	r			
			ல	-	l			
			வ	-	v			
			ழ	-	ḷ			
			ள	-	ḷ			
			ற	-	r̄			
			ன	-	<u>n</u>			

101. நெய்தல்

முற்றா மஞ்சட் பசும் புறம் கடுப்பச்
 சுற்றிய பிணர சூழ் கழி இறவின்
 கணம் கொள் குப்பை உணங்கு திறன் நோக்கி,
 புன்னை அம் கொழு நிழல் முன் உய்த்துப் பரப்பும்
 துறை நணி இருந்த பாக்கமும் உறை நனி
 இனிதுமன்; அளிதோ தானே- துனி தீர்ந்து,
 அகன்ற அல்குல் ஐது அமை நுகுப்பின்,
 மீன் எறி பரதவர் மட மகள்
 மான் அமர் நோக்கம் காணா ஊங்கே.

பின்னின்ற தலைமகன் தோழி கேட்பச் சொல்லியது.
 --வெள்ளியந்தின்னனார்

101. NETYTAL

(The hero speaks to be heard by the friend of the heroine)

The fisherfolk of this hamlet, hard by the shore,
 Net the shrimps from the encircling creeks,
 Gather them into heaps and at the right moment,
 Take them for drying to a place,
 Near the densely dark shadows of Punnai trees.
 These shrimps, are covered
 With rings of scales resembling
 The tender and fresh turmeric roots.
 This hamlet was sweet indeed!
 It was but so before my meeting
 The youthful daughter of the fisherfolk –
 The girl of flawless broad forelap,
 And narrow waist and sweet glances
 Like that of a young doe's!
 --Veliyantinnānar

Latent Meaning

The shrimps are brought to the Punnai shade for drying.
 Likewise, considering the suffering of the heroine, her friend is
 expected to take her to the hero. (Po.Vē. Somasundaranār)

102. குறிஞ்சி

கொடுங் குரற் குறைத்த செவ் வாய்ப் பைங் கிளி
 அஞ்சல் ஓம்பி, ஆர் பதம் கொண்டு,
 நின் குறை முடித்த பின்றை, என் குறை
 செய்தல் வேண்டுமால்; கை தொழுது இரப்பல்;
 பல் கோட் பலவின் சாரல் அவர் நாட்டு,
 நின் கிளை மருங்கின், சேறி ஆயின்,
 அம் மலை கிழவோற்கு உரைமதி - இம் மலைக்
 கானக் குறவர் மட மகள்
 ஏனல் காவல் ஆயினள் எனவே.

காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவு.

--செம்பியனார்

102. KURIÑCI

(The heroine speaks out of her excessive love)

O parrot, green-hued and bent-beaked!
 Entertain no fear in your heart!
 Eat to your fill the millet grains
 And get all your needs satisfied,
 And do this favour to me too!
 I beseech you, parrot, with folded hands!
 Should you go to join your kin
 In our lover's realm, rich in jack trees
 Laden with heavy bunches of fruits,
 Forget not to inform the chief
 That this lass of the hillsfolk
 Is guarding millet - crops as of old!!

--Cempiyanār

Latent Meaning

Notwithstanding the fact that the hero is so unkind as to forsake his love, his hill-slopes are rich in jack fruits and are useful to others.

103. பாலை

ஒன்று தெரிந்து உரைத்திசின் - நெஞ்சே! புன் கால்
 சிறியிலை வேம்பின் பெரிய கொன்று,
 கடாஅம் செருக்கிய கடுஞ் சின முன்பின்
 களிறு நின்று இறந்த நீர் அல் ஈரத்து,
 பால் அவி தோல் முலை அகடு நிலம் சேர்த்திப்
 பசி அட முடங்கிய பைங் கட் செந்நாய்
 மாயா வேட்டம் போகிய கணவன்
 பொய்யா மரபின் பிணவு நினைந்து இரங்கும்
 விருந்தின் வெங் காட்டு வருந்துதும் யாமே;
 ஆள்வினைக்கு அகல்வாம் எனினும்,
 மீள்வாம் எனினும், நீ துணிந்ததுவே.

பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் இடைச் சுரத்து ஆற்றாதாகிய
 நெஞ்சினைக் கழறியது.

--மருதன் இளநாகனார்

103. PĀLAI

(The hero speaks to his wavering heart during his journey
seeking riches)

My heart!

This is a burning wilderness, totally strange;

Here, a tusker of enormous puissance

And fierce anger, goes mad and breaks

The huge branch of a neem tree

With small leaflets on weak stalks.

It moves away from the place

Having dampened the soil

With its urine. There lies coiled,

A moist-eyed and famished bitch,

Its skinny breasts and stomach

Pressing the ground; its mate,

Which was away for its unfailing hunt,

Grieves on the thought of its union

With its mate in the past.

We are now amidst such a wilderness.

Whether you should proceed on our journey

Seeking riches or return home,

It is upto you to decide!

--Marutan Ijanākanār

104. குறிஞ்சி

பூம் பொறி உழுவைப் பேழ் வாய் ஏற்றை
 தேம் கமழ் சிலம்பின் களிற்றொடு பொரினே,
 துறுகல் மீமிசை, உறுகண் அஞ்சாக்
 குறக் குறுமாக்கள் புகற்சியின் எறிந்த
 தொண்டகச் சிறு பறைப் பாணி அயலது
 பைந் தாட் செந்தினைப் படு கிளி ஒப்பும்
 ஆர் கலி வெற்பன் மார்பு நயந்து உறையும்
 யானே அன்றியும், உளர்கொல் --பானாள்,
 பாம்புடை விடா ஓங்கு மலை மிளிர,
 உருமுச் சிவந்து எறியும் பொழுதொடு, பெரு நீர்
 போக்கு அற விலங்கிய சாரல்,
 நோக்கு அருஞ் சிறு நெறி நிணையுமோரே?

தலைவி ஆறுபார்த்து உற்ற அச்சத்தால் சொல்லியது.

--பேரி சாத்தனார்

104. KURIÑCI

(The heroine expresses her anguish over the hero's visit
through dangerous paths)

Our lover is the lord of a montane region.
Here, the fearless young boys of the hillsfolk
Get on to the huge boulders
And sound their small drums,
Their hearts swelling with prideful joy,
When they witness a wide-mouthed
And beautifully-striped tiger
Fighting its foe, a tusker,
In the extending hill-range
That smells of sweet honey!
The rhythmic sound of the Tontakam* drum
Scares away the parrots
That plunder the ruddy ears of millet
With green stalks, in the nearby fields.
Are there other folk, but poor me,
Who, longing for his embrace,
Suffer agony during this gloomy night,
When thunder rumbles fiercely
And causes the lofty and clefted peaks
Sheltering snakes, crumble down?
Are there others too, who, during this hour, with concern
Contemplate the narrow path
Which is rendered hard to pass through
By the flood of the wild stream?

--Pēricāttanār.

*Tontakam: A drum which was employed by the abactors of cattle.

105. பாலை

முனி கொடி வலந்த முள் அரை இலவத்து
 ஒளிர் சினை அதிர வீசி, விளிபட
 வெவ் வளி வழங்கும் வேய் பயில் மருங்கில்,
 கடு நடை யானை கன்றொடு வருந்த,
 நெடு நீர் அற்ற நிழல் இல் ஆங்கண்
 அருஞ் சுரக் கவலைய என்னாய்; நெடுஞ் சேண்
 பட்டனை, வாழிய - நெஞ்சே!- குட்டுவன்
 குட வரைச் சுனைய மா இதழ்க் குவளை
 வண்டு படு வான் போது கமழும்
 அம் சில் ஓதி அரும் படர் உறவே.

இடைச் சுரத்து மீளலுற்ற நெஞ்சினைத் தலைமகன் கழறியது.

--முடத்திருமாறன்

105. PĀLAI

(The hero condemns his heart that urges him to give up his quest
for wealth and return home)

May you flourish O my heart!
 You kept me company all along.
 You have followed me all this long distance
 Through forests, ignoring the horrors
 Of branching paths, almost impassable.
 This forest is thick with bamboo-clusters;
 The swift-blowing hot summer-wind
 Assails the shining branches
 Of the thorny-trunked llavam trees,
 Which are entwined by the dry creepers;
 In this path, extending and waterless,
 The swift-footed cow-elephants and their calves
 Are wilting away.
 My heart! you have followed me so far,
 Causing our sweetheart to suffer intense pain--,
 Our sweetheart with growing and comely hair,
 Smelling sweet with large blossoms
 Of the dark-petalled water-lily,
 Which are haunted by bees
 In the springs on the western hill
 Of Kuttuvan, the Cēra monarch.
 Is it wise to break our journey in the middle?

--Mutattirumāran

106. நெய்தல்

அறிதலும் அறிதியோ- பாக! - பெருங்கடல்
 எறி திரை கொழீஇய எக்கர் வெறி கொள்,
 ஆடு வரி அலவன் ஓடுவயின் ஆற்றாது,
 அசைஇ, உள் ஒழிந்த வசை தீர் குறுமகட்கு
 உயவினென் சென்று, யான், உள் நோய் உரைப்ப,
 மறுமொழி பெயர்த்தல் ஆற்றாள், நறுமலர்
 ஞாழல் அம் சினைத் தாழ்இணர் கொழுதி,
 முறி திமிர்ந்து உதிர்த்த கையள்,
 அறிவு அஞர் உறுவி ஆய் மட நிலையே?

பருவ வரவின்கண் பண்டு நிகழ்ந்ததோர் குறிப்பு உணர்ந்த தலைவன், அதனைக்
 கண்டு தாங்ககில்லானாய் மீள்கின்றான், தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

--தொண்டைமான் இளந்திரையன்.

106. NEYTAL

(The hero speaks to his charioteer when when he is returning,
home at the advent of the rainy season; he recollects an event of the past.)

Charioteer!

(It was the day when I tried to get the consent
Of my beloved to go in search of riches.)

She was sitting on the beach,

All exhausted after her failure to catch hold

Of the speckled crabs which frisked about in the sand;

The sand-dunes, made by the battering waves, issued forth

A sweet fragrance. It was then

I neared her, intending to disclose to her,

My intention to go to a distant land seeking my fortune-

A desire which greatly annoyed me for long;

On knowing my mind,

She became tongue-tied at once.

She plucked a flower-bunch, together with leaves,

From a beautiful and low-hanging branch

Of a Ñālal tree, crushed it,

And dropped the bits down

And thus expressed her disapproval!

Such was her bewilderment!

You have not witnessed, my friend,

Her innocent but charming glances

At that moment!

--Tontaiman Iḷantiraiyan

107. பாலை

உள்ளுதொறும் நகுவேன்- தோழி!-- வள் உகிர்ப்
 பிடி பிளந்திட்ட நார் இல் வெண் கோட்டுக்
 கொடிறு போல் காய வால் இணர்ப் பாலை,
 செல் வளி தூக்கலின், இலை தீர் நெற்றம்
 கல் இழி அருவியின் ஒல்லென ஒலிக்கும்,
 புல்இலை ஓமைய, புலி வழங்கு அத்தம்
 சென்ற காதலர்வழி வழிப்பட்ட
 நெஞ்சே நல்வினைப்பாற்றே; ஈண்டு ஒழிந்து,
 ஆனாக் கெளவை மலைந்த
 யானே, தோழி! நோய்ப்பாலேனே.

பிரிவிடை மெலிந்த தலைவி தோழிக்குச் சொல்லியது.

107. PĀLAI

(The heroine speaks to her friend unable to bear the pangs of separation)

The wilderness is rich in scanty-leaved ōmai trees;
 It is fearsome with roaming tigers;
 There are Pālai trees with white flowers
 And fruits resembling forceps; their branches
 Are bereft of their barks, as the she-elephants
 Endowed with strong nails had peeled them off
 For food; the dried-out Pālai-fruits
 Now rustle, assailed by the swift-blowing summer wind
 And their sound is heard like the noise
 Of the falling cascades.
 It is through such a horrible barren tract
 That our lover went to a distant land.
 My heart which followed him is now
 Undergoing the consequences of my past deeds.
 Alas, I alone am unlucky, for,
 By my stay here, my heart is squeezed
 By the ceaseless gossip of the slanderous women!
 Whenever I contemplate this, I but laugh inwardly!
 --Anonymous.

108. குறிஞ்சி

மலை அயற் கலித்த மை ஆர் ஏனல்
 துணையின் தீர்ந்த கடுங்கண் யானை
 அணையக் கண்ட அம் குடிக் குறவர்,
 கணையர், கிணையர், கை புனை கவணர்,
 விளியர், புறக்குடி ஆர்க்கும் நாட!
 பழகிய பகையும் பிரிவு இன்னாதே;
 முகை ஏர் இலங்கு எயிற்று இன் நகை மடந்தை
 கூடர் புரை திரு நுதல் பசப்ப,
 தொடர்பு யாங்கு விட்டனை? நோகோ யானே!

வரையாது நெடுங் காலம் வந்து ஒழுகலாற்றாளாய தோழி
 தலைமகளது ஆற்றாமை கூறி வரைவு கடாயது.

108. KURIŃCI

(The friend of the heroine importunes the hero to wed the heroine eftsoon)

The hillsfolk sight a fierce tusker, all alone, without its mate,
 Which had arrived at the millet-field
 With dark-bladed crops in the slope.
 So they gather together and surround
 Their hamlet with great bustle,
 All armed with bows and arrows
 And also drums and slings.
 Such is your montane domain O chief!
 Don't you know the truth
 That it is a painful experience
 To sever the kinship
 Of even an enemy
 With whom we were once associated?
 I wonder how it was possible for you
 To forsake the kinship of my friend of sweet smile
 And lustrous teeth like buds of jasmine?
 Alas, pallor has pervaded
 Her forehead which once glowed like full-moon?
 Alas! I grieve much!

--Anonymous.

Latent Meaning

The hunters, armed with bows and arrows, make shouts and try to attack the tusker that approaches their field. This suggests that the hillsmen may surround the hero, intending to do him harm, when he visits their hamlet, desiring to meet his beloved.

109. பாலை

'ஒன்றுதும்' என்ற தொன்று படு நட்பின்
 காதலர் அகன்றென, கலங்கிப் பேதுற்று,
 'அன்னவோ, இந் நன்னுதல் நிலை?' என,
 வினவல் ஆனாப் புனையிழை! கேள், இனி
 உரைக்கல் ஆகா எவ்வம்; இம்மென
 இரைக்கும் வாடை இருள் கூர் பொழுதில்,
 துளியுடைத் தொழுவின் துணிதல் அற்றத்து,
 உச்சிக் கட்டிய கூழை ஆவின்
 நிலை என, ஒருவேன் ஆகிய
 உலமா, கழியும், இப்பகல் மடி பொழுதே!

பிரிவிடை ஆற்றாளாய தலைமகளது நிலைகண்ட தோழிக்குத்
 தலைமகள் சொல்லியது.

--மீளிப் பெரும்பதுமனார்

109. PĀLAI

(The heroine speaks to her companion unable to contain her pangs of separation)

Friend,
 Our lover, who once swore
 That he would not part from us,
 Is not beside us now, he has forgotten
 Our ancient kinship and gone;
 You are deeply anguished and confused
 On account of this, and wonder very often,
 "Should this be the plight of this lass
 With the charming forehead?"
 Listen my friend of ornate jewels.
 The whistling northerly blows,
 Causing me untold pain during this eventide.
 Loneliness squeezes mine heart beyond bearing.
 My plight now is akin to that of a dwarfish cow's
 Which is tethered to a rafter in the roof
 Above its head in a slippery stall
 Full of mire during a densely dark night
 Of the rainy season, a time,
 When, in mercy, it should be removed
 To a better shelter.

-- Miḷipperumpatumanār

Note :

Ancient kineship : The Nexus that subsists between them through their countless births in the past.

110. பாலை

பிரசம் கலந்த வெண் சுவைத் தீம் பால்
 விரி கதிர்ப் பொற்கலத்து ஒரு கை ஏந்தி,
 புடைப்பின் சுற்றும் பூந் தலைச் சிறு கோல்,
 'உண்' என்று ஓக்குபு பிழைப்ப, தெண் நீர்
 முத்து அரிப் பொற்சிலம்பு ஒலிப்பத் தத்துற்று,
 அரி நடைக் கூந்தற் செம் முது செவிலியர்
 பரி மெலிந்து ஒழிய, பந்தர் ஓடி,
 ஏவல் மறுக்கும் சிறு விளையாட்டி
 அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டு உணர்ந்தனள்கொல்.
 கொண்ட கொழுநன் குடி வறன் உற்றென,
 கொடுத்த தந்தை கொழுஞ் சோறு உள்ளாள்,
 ஒழுகு நீர் நுணங்கு அறல் போல,
 பொழுது மறுத்துண்ணும் சிறு மதுகையளே!

மனைமருட்சி; மகள் நிலை உரைத்ததூஉம் ஆம்.

--போதனார்

110. PĀLAI

(The lament of a mother after her daughter's elopement)

A little child she was, so playful and adamant!
 She would run around the pandal,
 Her glittering golden anklets, inlaid with grains sweetly tinkling,
 Refusing to be fed by her foster mother,
 Aged and flawless, whose tresses were soft and gray.
 She caused her nurse get exhausted
 By her running, when she importuned her
 To take the honeyed milk, delicious and white,
 And kept in a cup,
 Radiant and wrought of gold,
 In spite of the nurse frightening her,
 Wielding a stick, its head wound with a wreath of flowers!
 She, even she, has become an alien!
 Whence did she learn such wisdom and wifely character?
 Alas, she, my precocious daughter,
 Never thinks of her father's wealth,
 Though her husband's house is in the grip
 Of dire poverty!
 But she skips her meal
 And lives on watery food of odd grains
 Of cooked rice, floating like the fine sand in a stream!

--Pōtanār

111. நெய்தல்

அத்த இருப்பைப் பூவின் அன்ன
 துய்த் தலை இறவொடு தொகை மீன் பெறீஇயர்,
 வரி வலைப் பரதவர் கரு வினைச் சிறாஅர்,
 மரல் மேற்கொண்டு மான் கணம் தகைமார்
 வெந் திறல் இளையவர் வேட்டு எழுந்தாங்கு,
 திமில் மேற்கொண்டு, திரைச் சுரம் நீத்தி,
 வாள் வாய்ச் சுறவொடு வய மீன் கெண்டி,
 நிணம் பெய் தோணியர் இகுமணல் இழிதரும்
 பெருங் கழிப் பாக்கம் கல்லென
 வருமே --தோழி!-- கொண்கன் தேரே.

விரிச்சி பெற்றுப் புகன்ற தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது.

111. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks after listening to an oracle)

Friend,
 Resolved to catch the shrimps, downy-headed
 Resembling the flowers of the wayside Iruppai
 And many other fishes,
 The skilled youngsters of the fisherfolk
 With well-knit fishing nets,
 Steer their barks into the sea,
 Even like the young hunters of terrible strength
 Who joyfully rise to hunt deer-flocks
 Getting on to tree-tops.
 They toil hard amidst the wavy sea,
 And net the saw sword-fish
 And many other strong fishes
 And reach the sandy beach,
 Their boats laden with cut and sliced fishes.
 Such is our village!
 Be assured, my friend,
 That our lover will come
 In his chariot, causing great din
 In this village of ours, girt with creeks!

--Anonymous

Latent Meaning

The young fisherfolk bring ashore many kinds of fishes.
 Like this, the hero will fetch riches from many a land and tender them
 as bride-price.

112. குறிஞ்சி

விருந்து எவன் செய்கோ - தோழி! - சாரல்
 அரும்பு அற மலர்ந்த கருங் கால் வேங்கைச்
 சுரும்பு இமிர் அடுக்கம் புலம்பக் களிறு அட்டு,
 உரும்பு இல் உள்ளத்து அரிமா வழங்கும்
 பெருங் கல் நாடன் வரவு அறிந்து, விரும்பி,
 மாக் கடல் முகந்து, மணி நிறத்து அருவித்
 தாழ் நீர் நந் தலை அழுந்து படப் பாஅய்,
 மலை இமைப்பது போல் மின்னி,
 சிலை வல் ஏற்றொடு செறிந்த இம் மழைக்கே?

பருவ வரவின்கண் ஆற்றாளாய தலைவியைத் தோழி
 வற்புறுத்தியது.

--பெருங்குன்றூர் கிழார்

112. KURIŃCI

(The friend of the heroine consoles her friend who grieves
at the advent of the rainy season)

My friend!
Now the clouds pour heavily
With claps of thunder and frequent flashes of lightning
Causing cliffs to wink;
Having eagerly scooped
The dark vast sea, and darkened and veiled
The forest entire, rich in the water,
Of the gem-like glittering cascade,
The clouds pour now, as if they had known in advance,
Of the coming of our lover,
The chief of an immense mountain,
Where a dauntless lion roams
After having slain a tusker,
Causing great panic in the slope
Where bee-hives buzz
The buds of the dark-trunked Venkai trees
On a sudden blossomed simultaneously.
And without exception have,
What kind of a treat shall I arrange, my friend,
To honour these rain clouds
For their favour to us?

--Perunkunrūr Kilār

113. பாலை

உழை அணந்து உண்ட இறை வாங்கு உயர் நிலைப்
 புல் அரை இரத்திப் பொதிப் புறப் பசுங் காய்
 கல் சேர் சிறு நெறி மல்கத் தாஅம்
 பெருங் காடு இறந்தும், எய்த வந்தனவால்—
 'அருஞ் செயல் பொருட் பிணி முன்னி, யாமே
 சேறும், மடந்தை!' என்றலின், தான் தன்
 நெய்தல் உண்கண் பைதல் கூர,
 பின் இருங் கூந்தலின் மறையினள், பெரிது அழிந்து,
 உதியன் மண்டிய ஒலி தலை ஞாட்பின்
 இம்மென் பெருங் களத்து இயவர் ஊதும்
 ஆம்பல் அம் குழலின் ஏங்கி,
 கலங்கு அஞர் உறுவோள் புலம்பு கொள் நோக்கே!

இடைச் சுரத்து ஆற்றானாய தலைவன் சொல்லியது.

--இளங்கீரனார்

113. PĀLAI

(The hero speaks to himself while on his way
to a distant destination)

"My young darling!
 I part from you, in pursuit of riches,
 So hard to come by,
 Moved by a pechant that pervades my heart,"
 When I said unto her thus,
 At once her Neytal-like khol-fed eyes
 Turned tearful owing to immense sorrow;
 She hid her face behind her untied tresses,
 Which were braided and hanging low on her back;
 Her unbounded grief compelled her
 To weep bitterly and her sobbing
 Sounded like the Ampal melody
 Of the pipers, in the vast battle-field
 With great bustle, where Utiyan Cēral
 Wrathfully destroyed his foes.
 What a wonder! Her bewildered glances
 Appear before me, even after I have crossed
 This extending wilderness.
 With narrow and pebbled path,
 Which is strewn with the unripe
 And fleshy fruits of Ilantai trees
 With coarse trunks,
 And whose tall branches are a little bent
 As the deer had grazed their leaves
 With their raised heads.

--Ilankīranar.

114. குறிஞ்சி

வெண் கோடு கொண்டு வியல் அறை வைப்பவும்,
 பச்சூன் கெண்டி வள் உகிர் முணக்கவும்,
 மறுகுதொறு புலாவும் சிறுகுடி அரவம்
 வைகிக் கேட்டுப் பையாந்திசினே;
 அளிதோ தானே- தோழி!-- அல்கல்
 வந்தோன்மன்ற குன்ற நாடன்;
 துளி பெயல் பொறித்த புள்ளித் தொல் கரை
 பொரு திரை நிவப்பின் வரும் யாறு அஞ்சுவல்;
 ஈர்ங் குரல் உருமின் ஆர் கலி நல் ஏறு
 பாம்பு கவின் அழிக்கும் ஓங்கு வரை பொத்தி,
 மையல் மடப் பிடி இனைய,
 கை ஊன்றுபு இழிதரும் களிறு எறிந்தன்றே.

ஆறு பார்த்து உற்ற அச்சத்தால் தோழி தலைவிக்கு உரைப்பாளாய்,
 சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது.

--தொல்கபிலர்

114. KURIŃCI

(The confidante speaks to the heroine about the dangerous path
which the hero treads)

The clouds of loud rumbling struck against
The peaks and tormented snakes;
The thunderbolt killed a tusker,
That planted its trunk on the ground
And came down the hill
Causing great grief to its dark mate;
Our elders split open the dead body of the tusker,
And pulled out its white tusks and left them
On the rock to dry; they sliced its fresh meat
And buried its huge nails;
They raised shouts of joy and the noise
Filled the streets of this stinking hamlet;
I kept awake all through the night,
My heart burdened with anguish;
At that time arrived our hill-chief and surprised me!
I dreaded the wavy wild stream
Which batters the wornout shores
On which are seen dots, caused by the pouring rains.
It is a great pity
That he had to brave such a perilous path!

--Tolkapilar.

115. முல்லை

மலர்ந்த பொய்கைப் பூக் குற்று அழுங்க
 அயர்ந்த ஆயம் கண் இனிது படிஇயர்,
 அன்னையும் சிறிது தணிந்து உயிரினள்; 'இன் நீர்த்
 தடங் கடல் வாயில் உண்டு , சில் நீர்' என,
 மயில்அடி இலைய மாக் குரல் நொச்சி
 மனை நடு மெளவலொடு ஊழ் முகை அவிழ்,
 கார் எதிர்ந்ததன்றால், காலை; காதலர்
 தவச் சேய் நாட்டர் ஆயினும், மிகப் பேர்
 அன்பினர் வாழி, தோழி! -- நன் புகழ்
 உலப்பு இன்று பெறினும் தவிரலர்;
 கேட்டிசின் அல்லெனோ, விசும்பின் தகவே?

பிரிவிடை ஆற்றாளாய தலைமகளைத் தோழி பருவம் காட்டி
 வற்புறுத்தியது.

115. PĀLAI

(The companion consoles the heroine at the advent of the rainy season)

Our angry mother has a little cooled down
 And heaves sighs of relief!
 This will help our mates
 Enjoy sweet slumber,
 Getting tired of their plucking flowers
 From the wide tank.
 The clouds have lifted water in abundance,
 From the clear-watered sea
 And have commenced the rainy season this morn!
 Henceforth, the Nocci bush, with its leaves
 Resembling pacock's feet will put forth
 Flower clusters, dark of hue;
 The jasmine creepers, reared at home
 Will glow with blooms!
 No doubt our lover is now
 Far removed from here yet;
 Remember, my friend, his love for us is boundless!
 I am quite sure that he will not tarry there any further,
 Even if his stay there can fetch him great renown!
 I hear now
 The rhythmic rumbling of the clouds
 (As a sign of the advent of the rainy season.)

--Anonymous

116. குறிஞ்சி

'தீமை கண்டோர் திறத்தும் பெரியோர்
 தாம் அறிந்து உணர்க' என்பமாதோ;
 வழுவப் பிண்டம் நாப்பண் ஏழுற்று,
 இரு வெதிர் ஈன்ற வேல் தலைக் கொழு முளை
 சூல் முதிர் மடப் பிடி, நாள் மேயல் ஆரும்
 மலை கெழு நாடன்கேண்மை, பலவின்
 மாச் சினை துறந்த கோள் முதிர் பெரும் பழம்
 விடர் அளை வீழ்ந்து உக்காஅங்கு, தொடர்பு அறச்
 சேணும் சென்று உக்கன்றே; அறியாது
 ஏ கல் அடுக்கத்து இருள் முகை இருந்த
 குறிஞ்சி நல் ஊர்ப் பெண்டிர்
 இன்றும் ஓவார், என் திறத்து அலரே!

வரைவு நீட்டிப்ப ஆற்றாளாய தலைவி தோழிக்கு
 வன்புறை எதிரழிந்து சொல்லியது.

--கந்தரத்தனார்

116. KURIÑCI

(The heroine speaks to her friend unable to bear the
undue delay in her lover wedding her)

Friend,
Our lover is the lord of a mountain.
In his realm, a she-elephant in her advanced state of pregnancy,
Unwittingly consumes the fleshy shoot
With spear-like head of the tall-growing bamboo
At early dawn and suffers abortion
Our friendship with him has long ago withered and perished,
Like a huge, well-ripen fruit
Of the dark branch of a jack-tree
That falls into a mountain-cleft and gets smashed!
Alas, all ignorant of this truth,
The evil women of this hamlet,
Rich in Kuriñci plants,
And situate on the dark peak
Of the huge mountain,
Cease not to wield their slanderous tongues against me!
But the great, even if they witness
Others committing heinous sins,
Would choose to wait
Till the sinners regret their sins
And mend themselves.

--Kantarattanar

117. நெய்தல்

பெருங் கடல் முழங்க, கானல் மலர,
 இருங் கழி ஓதம் இல் இறந்து மலிர,
 வள் இதழ் நெய்தல் கூம்ப, புள் உடன்
 கமழ் பூம் பொதும்பர்க் கட்சி சேர,
 செல் சுடர் மழுங்கச் சிவந்து வாங்கு மண்டிலம்
 கல் சேர்பு நண்ணிப் படர் அடைபு நடுங்க,
 புலம்பொடு வந்த புன்கண் மாலை
 அன்னர் உன்னார் சுழிபின், பல் நாள்
 வாழலென்- வாழி, தோழி! -- என்கண்
 பிணி பிறிதாகக் கூறுவர்;
 பழி பிறிதாகல் பண்புமார் அன்றே.

வரைவு நீட ஆற்றாளய தலைவி வன்புறை எதிரழிந்து சொல்லியது;
 சிறைப்புறமும் ஆம்.

--குன்றியனார்

117. NEYTAL

(The heroine speaks to her friend to be overheard
by the hero)

My friend,
May you prosper!
The roar of the vast sea is at its height;
The beach-plants are in full bloom;
The dusky creek swells with water
And crosses the boundary of our house;
The fleshy Neytal blooms fold up;
The birds have started rushing toward their nests
In the beautiful and odorous groves;
The sun reddens and sets in the west;
The heat of its rays abated;
The evening has come, armed with grief and loneliness;
It torments me and causes me to quake in pain!
If our lover fails to realise this
And forsakes me, my end is very near!
If the folk of this village ascribe
Strange reasons for my malady,
That will ill-accord with my propriety!
--Kunriyanār

118. பாலை

அடைகரை மாஅத்து அலங்கு சினை பொலியத்
 தளிர் கவின் எய்திய தண் நறும் பொதும்பில்,
 சேவலொடு கெழீஇய செங் கண் இருங் குயில்
 புகன்று எதிர் ஆலும் பூ மலி காலையும்,
 'அகன்றோர் மன்ற நம் மறந்திசினோர்' என,
 இணர் உறுபு, உடைவதன் தலையும் புணர்வினை
 ஓவ மாக்கள் ஒள் அரக்கு ஊட்டிய
 துகிலிகை அன்ன, துய்த் தலைப் பாதிரி
 வால் இதழ் அலரி வண்டு பட ஏந்தி,
 புது மலர் தெருவுதொறு நுவலும்
 நொதுமலாட்டிக்கு நோம், என் நெஞ்சே!

பருவம் கண்டு ஆற்றாளாய தலைவி சொல்லியது.

--பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ

118. PĀLAI

(The grieving heroine speaks at the advent of the spring season)

My friend!

This is the sweet spring.

This is the season, when the dusky koels in pairs,

With their sweet voice

Call each other, perched on the densely-branched mango trees

In the cool and odorous groves.

These trees are aglow with fresh shoots;

Every plant looks bright, loaded with abundant flowers;

During this sweet spring, our lover,

Who took leave from us, has forgotten us completely;

Alas he has not come to us;

When we are tossed by this painful thought,

The strange girl who hawks flowers

Adds fuel to our grief!

Alas, my heart aches so much,

Whenever I see in the street,

The girl who sells the Pātiri flowers

Which are buzzed by a swarm of bees

And which are endowed with white petals

And ruddy stamens with downy heads

Which very much resemble

The painter's brush soaked in shining lac!

--Pālaipātiya Perunkatunko

119. குறிஞ்சி

தினை உண் கேழல் இரிய, புனவன்
 சிறுபொறி மாட்டிய பெருங் கல் அடாஅர்,
 ஒண் கேழ் வயப் புலி படுஉம் நாடன்
 ஆர் தர வந்தனன் ஆயினும், படப்பை
 இன் முசுப் பெருங் கலை நன் மேயல் ஆரும்
 பல் மலர்க் கான் யாற்று உம்பர், கருங் கலை
 கடும்பு ஆட்டு வருடையொடு தாவன உகளும்
 பெரு வரை நீழல் வருகுவன், குளவியொடு
 கூதளம் ததைந்த கண்ணியன்; யாவதும்
 முயங்கல் பெறுகுவன் அல்லன்;
 புலவி கொளீ இயர், தன் மலையினும் பெரிதே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி செறிப்பு அறிவுறீஇயது.

--பெருங்குன்றூர் கிழார்

119. KURIŃCI

(The friend of the heroine speaks to be overheard by the hero
who waits near the fence)

Friend,
Our lover, the chief of a domain
Where a mighty tiger with bright skin
Gets entrapped in a snare, wrought of a huge boulder
And installed by a forester in his field
To prevent his crops from the plundering of wild boars,
Will visit here. If at all he visits,
It is only to enjoy union with you
And for nothing else! He will come
To the shade, cast by the tall-growing bamboo clusters
Where sturdy bucks frolick and sport
In the company of a flock of wild goats on the hill
Beyond the banks of a wild river
With a variety of blooms floating in it;
Here are gardens with big dark-faced monkeys
Which enjoy eating their sweet food.
The chief will come here, bedecked
With garlands woven of Kuvaļai and Kūviļam blooms.
But of what avail is his visit?
He cannot enjoy the embrace of his sweetheart
What though his grit be which is
greater than this own unountain!

--Perunkunrur kilār

Note: The girl implies that, if at all the hero comes in future,
he should come with preparations for the wedding.

120. மருதம்

தட மருப்பு எருமை மட நடைக் குழவி
 தூண் தொறும் யாத்த காண் தகு நல் இல்,
 கொடுங் குழை பெய்த செழுஞ் செய் பேழை
 சிறு தாழ் செறித்த மெல் விரல் சேப்ப,
 வாளை ஈர்ந் தடி வல்லிதின் வகைஇ,
 புகை உண்டு அமர்த்த கண்ணள், தகை பெறப்
 பிறை நுதல் பொறித்த சிறு நுண் பல் வியர்
 அம் துகில் தலையில் துடையினள், நப் புலந்து,
 அட்டிலோளே; அம் மா அரிவை
 எமக்கே வருகதில் விருந்தே!- சிவப்பு ஆன்று,
 சிறு முள் எயிறு தோன்ற
 முறுவல் கொண்ட முகம் காண்கம்மே.

விருந்து வாயிலாகப் புக்க தலைவன் சொல்லியது.

--மாங்குடி கிழார்

120. MARUTAM

(The hero speaks, after gaining entry to his house aided by guests)

In our house, sweet to look at,
 There are many pillars to which are tethered
 The young calves of bent-horned she-buffaloes.
 Here, my beloved with her ear-lobes bedecked
 With curved jewels, is busy with her job
 Of cooking in the kitchen! As she had sliced
 The succulent Valai fish, she got her fingers
 Adorned with a small ring reddened;
 Her comely eyes are stained with the kitchen-smoke;
 Her crescent-like beautiful forehead is abundantly covered with sweat
 Which she very often wipes with the end
 Of her garment. May guests visit me,
 In future too, so that I can enjoy
 Seeing her face, free from signs of bouderie,
 Bright with a smile flashing from
 Her sharp teeth, daintily exposed.

--Mānkutimarutanār

121. முல்லை

விதையர் கொன்ற முதையல் பூழி,
 இடு முறை நிரப்பிய ஈர் இலை வரகின்
 கவைக் கதிர் கறித்த காமர் மடப் பிணை,
 அரலை அம் காட்டு இரலையொடு, வதியும்
 புறவிற்று அம்ம, நீ நயந்தோள் ஊரே;
 'எல்லி விட்டன்று, வேந்து' எனச் சொல்லுபு
 பரியல்; வாழ்க, நின் கண்ணி!-- காண் வர
 விரி உளைப் பொலிந்த வீங்கு செலல் கலி மா
 வண் பரி தயங்க எழீஇ, தண் பெயற்
 கான் யாற்று இகுமணற் கரை பிறக்கு ஒழிய,
 எல் விருந்து அயரும் மனைவி
 மெல் இறைப் பணைத் தோள் துயில் அமர்வோயே!

வினை முற்றி மறுத்தரும் தலைமகற்குத் தேர்ப்பாகன் சொல்லியது.

--ஒரு சிறைப் பெரியனார்

121. MULLAI

(The charioteer addresses the hero while returning home
from the military camp)

Chief,
 You are impatient to reach home
 Where you will be accorded a rousing reception
 By your beloved spouse; you wish to ride
 Your chariot, drawn by your horses,
 Which would gallop neighing
 And causing their plumes fan out,
 Leaving behind the sandy shores
 Of the wild stream which is flooded
 By heavy downpour.
 You are in a frantic mood
 To enjoy the sweet slumber
 On your beloved's arms, soft and wide!
 You seem to feel sorry
 That your monarch gave you leave
 Only last night, when the war came to an end.
 May you chaplet flourish for ever!
 You very much wish to reach your hamlet
 Where abides your wife -- the hamlet
 Amidst the forest strewn with Maral seeds
 Where the beautiful young does
 That grazed the forked ears of millet
 Frolic with their loving mates –
 The millet which the cowherds
 Raised in the ancient gardens.

--Oruciraipperianār.

122. குறிஞ்சி

இருங் கல் அடுக்கத்து என்னையர் உழுத
 கருங் காற் செந் தினை கடியுமுண்டன;
 கல்லக வரைப்பில் கான் கெழு சிறுகுடி
 மெல் அவல் மருங்கின் மெளவலும் அரும்பின;
 'நரை உரும் உரறும் நாம நள் இருள்
 வரையக நாடன் வருஉம் என்பது
 உண்டுகொல்? அன்றுகொல்? யாதுகொல் மற்று?' என
 நின்று, மதி வல் உள்ளமொடு மறைந்தவை ஆடி,
 அன்னையும் அமரா முகத்தினள்; நின்னொடு
 நீயே சூழ்தல் வேண்டும்-
 பூ வேய் கண்ணி!- அது பொருந்துமாறே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைவிக்கு உரைப்பாளாய்த்
 தலைவன் கேட்பச் சொல்லியது.

--செங்கண்ணனார்

122. KURIÑCI

(The companion of the heroine speaks to be overheard by the hero
who stands beside the fence)

Harvest is already over
In the field of dark-stalked red millet
Which our brothers raised
Ploughing the field in the high hillslope.
The jasmine creepers glow with buds
Around the fertile village, amidst the jungle,
In the hilly domain;
Now our mother's face wears an unkind countenance.
She has grown suspicious and probes in secret
Exercising vigorously her intellect
And by all possible means to find out if the cheif of the mountain
Will visit here, during the fearfully dark night
When mighty thunder rumbles!
It is upto you, my friend,
To decide whether our secret kinship with our lover
Will continue in future too!

--Cenkannanār.

123. நெய்தல்

உரையாய் வாழி, தோழி!- இருங் கழி
 இரை ஆர் குருகின் நிரை பறைத் தொழுதி
 வாங்கு மடற் குடம்பை, தூங்கு இருள் துவன்றும்
 பெண்ணை ஓங்கிய வெண் மணற் படப்பை,
 கானல் ஆயமொடு காலைக் குற்ற
 கள் கமழ் அலர தண் நறுங் காவி
 அம் பகை நெறித் தழை அணி பெறத் தைஇ,
 வரி புனை சிற்றில் பரி சிறந்து ஓடி,
 புலவுத் திரை உதைத்த கொடுந் தாட்கண்டல்
 சேர்ப்பு ஏர் ஈர் அளை அலவன் பார்க்கும்
 சிறு விளையாடலும் அழுங்கி, -
 நினைக்குறு பெருந் துயரம் ஆகிய நோயே.

தலைவன் சிறைப்புறத்தானாக, தோழி தலைவிக்கு
 உரைப்பாளாய்ச் சொல்லியது.

--காஞ்சிப் புலவனார்

123. NEYTAL

(The companion speaks to the heroine to be overheard by the hero)

In the garden full of silvery sand-dunes
 There are tall-growing palmyra trees
 Amidst whose curved leaves,
 The herons nestle during dark night
 They are used to seek their prey
 In the dark creeks, it is from this beach,
 You and your playmates plucked
 The beautiful, curly and over lapping leaves
 Of the Neytal with honeyed, cool, and odorous flowers
 And wore them on your waists;
 You ran round the tiny toy-houses of sand
 Which you built and decorated with designs;
 You took delight in pursuing the pairs of huge and ruddy crabs.
 Which crawled beneath the roots
 Of the bent-trunked Kantal trees
 Which were ceaselessly assailed by the stinking waves;
 Alas, those days are now gone!
 Now you have forsaken all such little games;
 Neither do you disclose to me
 The cause of your intense grief!

--Kāncippulavan

124. நெய்தல்

ஒன்று இல் காலை அன்றில் போலப்
 புலம்பு கொண்டு உறையும் புன்கண் வாழ்க்கை
 யானும் ஆற்றேன்; அதுதானும் வந்தன்று
 நீங்கல்; வாழியர்; ஐய!-- ஈங்கை
 முகை வீ அதிரல் மோட்டு மணல் எக்கர்,
 நவ்வி நோன் குளம்பு அழுந்தென, வெள்ளி
 உருக்குறு கொள்கலம் கடுப்ப, விருப்புறத்
 தெண் நீர்க் குமிழி இழிதரும்
 தண்ணீர் ததைஇ நின்ற பொழுதே.

பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைவற்கு உரைத்தது.

--மோசிகண்ணத்தனார்

124. NEYTAL

(The companion of the heroine speaks to the hero)

Chief!

Like the Anril bird which dies at once

Unable to suffer separation from its mate,

I too cannot bear to live a life of loneliness

And untold grief! See, my friend,

The benumbing winter too has set in!

Behold the high sand-dunes,

The blooms of Inkai and Atira!

Trampled by the hardy hooves of deer;

These blooms get crushed, from which flow out

Clear water, like molten silver

From a crucible.

The winter season, which abounds in water

Also has set in!

So chief, do not part from me!

Pray, remain with me!

--Mõci Kaṇṇattanār.

125. குறிஞ்சி

இரை தேர் எண்கின் பகுவாய் ஏற்றை
 கொடு வரிப் புற்றம் வாய்ப்ப வாங்கி,
 நல் அரா நடுங்க உரறி, கொல்லன்
 ஊது உலைக் குருகின் உள் உயிர்த்து, அகழும்
 நடு நாள் வருதல் அஞ்சுதும் யாம்' என,
 வரைந்து வரல் இரக்குவம் ஆயின், நம் மலை
 நல் நாள் வதுவை கூடி, நீடு இன்று
 நம்மொடு செல்வர்மன்- தோழி - மெல்ல
 வேங்கைக் கண்ணியர் எருது எறி களமர்
 நிலம் கண்டன்ன அகன் கண் பாசறை,
 மென் தினை நெடும் போர் புரிமார்
 துஞ்சு களிறு எடுப்பும் தம் பெருங் கல் நாட்டே.

வரைவு நீட்டிப்ப, ஆற்றாளாய தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

125. KURIŃCI

(The companion consoles the heroine who grieves over the undue delay
in her lover's wedding her)

Friend!

Our lover makes his visits here

During dark midnight, when the male of the open-mouthed wild bear

Succeeds in finding an anthill with curved stripes on it,

Makes an opening and flows amain into it

Like the bellows of a smithy

And terrorises the serpent that lives in it.

Should we meet him and report to him

Of our deep concern over his nightly visits

And plead with him,

I am sure, he will wed you, betimes,

In our mountain and take you with him

To his land of high mountain,

Where the hillsmen wearing Venkai wreaths,

Rouse the tuskers asleep on the verdant rock

That resembles the threshing ground

Of the plains to which farmers repair

With their buffaloes and cause them

Walk and walk over the millet-stalks

And gather the degraigned stalks in different heaps.

--Anonymous

126. பாலை

பைங் காய் நல் இடம் ஓரீஇய செங் காய்க்
 கருங் களி ஈந்தின் வெண் புறக் களரி
 இடு நீறு ஆடிய கடு நடை ஒருத்தல்
 ஆள் பெறல் நசைஇ, நாள் சுரம் விலங்கி,
 துனைதரும் வம்பலர்க் காணாது, அச் சினம்
 பனைக் கான்று ஆறும் பாழ் நாட்டு அத்தம்,
 இறந்து செய் பொருளும் இன்பம் தரும் எனின்,
 இளமையின் சிறந்த வளமையும் இல்லை;
 இளமை கழிந்த பின்றை, வளமை
 காமம் தருதலும் இன்றே ; அதனால்,
 நில்லாப் பொருட் பிணிச் சேறி;
 வல்லே - நெஞ்சம்!- வாய்க்க நின் வினையே!

பொருள் வலித்த நெஞ்சினைத் தலைவன் நெருங்கிச்
 செலவு அழுங்கியது.

126. PĀLAI

(The hero addresses his heart that goads him to go in search of riches)

O my heart,
 You goad me to go seeking fortune
 Treading a path that runs through a barren tract
 Thick with tall date palms, whose tender fruits
 Are fleshy and dark when ripe...
 The soil of the wilderness is brackish
 With a white layer of salt on it; here, a swift-footed tusker
 With its body smeared with dust, roams about in wrath
 Looking for strangers, who pass through the waste,
 And failing to get any, attacks a tall palmyra tree
 And gets its anger quenched.
 If you think that the wealth garnered
 By suffering the horrors of such a wilderness
 Also will offer joy,
 I would say there is no a better wealth than youth.
 If one grows old, the hard-earned wealth
 Never offers conjugal bliss!
 Know that it is for such transient wealth.
 That you very much wish to undertake a painful travel,
 Impelled by your ambition!
 May your endeavour bear fruit!
 (I won't go with you!)
 --Anonymous

127. நெய்தல்

இருங் கழி துழைஇய ஈர்ம் புற நாரை
 இற எறி திவலையின் பனிக்கும் பாக்கத்து,
 உவன் வரின், எவனோ?---பாண!- பேதை
 கொழு மீன் ஆர்கைச் செழு நகர் நிறைந்த
 கல்லாக் கதவர் தன் ஐயர் ஆகவும்,
 வண்டல் ஆயமொடு பண்டு தான் ஆடிய
 ஈனாப் பாவை தலையிட்டு ஓரும்,
 'மெல்லம் புலம்பன் அன்றியும்,
 செல்லாம்' என்னும், 'கானலானே'.

பாணற்குத் தோழி வாயில் மறுத்தது.

—சீத்தலைச் சாத்தனார்

127. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the messenger of the hero)

It is of no avail, O Pāṇa,
 If your chief comes here now,
 To this hamlet, where the folk shiver with cold
 And the storks, after having sought their prey,
 In the dark creek, flutter their dampened feathers?
 Their house is full of wealth
 And they eat with relish, succulent fish.
 Her crowded elders, are naturally wrathful.
 In spite of their presence.
 In their house, this young girl
 Insists that I should go with her
 To play with the doll, which she regards as her own child,
 In the sea-side grove
 Where once she played with her mates!
 Alas, she goes there to sport,
 Without the company of her lover!

--Cittalaiccāttanār.

Latent Meaning

The drops of water scattered by the fluttering of the storks' feathers cause the people shiver with cold.
 So also, when the hero affirms that he has no kinship with harlots, his lies spread all over the hamlet and cause pain to the heroine and her mates.

128. குறிஞ்சி

'பகல் எரி சுடரின் மேனி சாயவும்,
 பாம்பு ஊர் மதியின் நுதல் ஒளி கரப்பவும்,
 எனக்கு நீ உரையாயாயினை; நினைக்கு யான்
 உயிர் பகுத்தன்ன மாண்பினேன் ஆகலின்,
 அது கண்டிசினால் யானே' என்று, நனி
 அழுதல் ஆன்றிசின் - ஆயிழை!-- ஒலி குரல்
 ஏனல் காவலினிடை உற்று ஒருவன்,
 கண்ணியன், கழலன், தான், தண்ணெனச்
 சிறு புறம் கவையினாக, அதற்கொண்டு
 அஃதே நினைந்த நெஞ்சமொடு
 இஃது ஆகின்று, யான் உற்ற நோயே.

குறை நேர்ந்த தோழி தலைவி குறை நயப்பக் கூறியது. தோழிக்குத் தலைவி
 அறத்தொடு நின்ற தூஉம் ஆம்.

--நற்சேந்தனார்

128. KURIŃCI

(The friend of the heroine importunes her friend to consent to the request of the hero)

"Your body is bereft of its natural lustre
 And it now looks like a lamp lit during broad day;
 Your forehead has lost its charm,
 And resembles the moon eclipsed;
 Yet you have concealed the cause of your grief,
 Even from me, your bosom friend!
 Are we not united in friendship
 As if we share one and the same soul?
 That is why I could realise it for myself!"
 So saying, you are weeping bitterly.
 I appeal to you, my friend, not to weep so!
 He was a youth whose head and chest
 Were adorned with wreaths;
 A heroic anklet adorned one of his feet;
 He came to our field
 Where I was guarding the millet-crops,
 Whose ripened ears dangled!
 He clasped me from behind,
 And caused me feel a thrill,
 That touched my body and soul!
 Since that moment,
 This experience ever clings to my memory and I am like this!

--Narcentanār.

Note:

The companion attempts to read the mind of the heroine by narrating an imaginary incident in which she is involved. This literary device was is vogue in the past.

129. குறிஞ்சி

பெருநகை கேளாய், தோழி! காதலர்
 ஒரு நாள் கழியினும் உயிர் வேறுபடுஉம்
 பொம்மல் ஒதி! நம் இவண் ஒழியச்
 செல்ப என்ப, தாமே; சென்று,
 தம் வினை முற்றி வருஉம் வரை, நம் மனை
 வாழ்தும் என்ப, நாமே, அதன்தலை –
 கேழ் கிளர் உத்தி அரவுத் தலை பனிப்ப,
 படு மழை உருமின் உரற்று குரல்
 நடு நாள் யாமத்தும் தமிழம் கேட்டே.

பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைமகளை முகம் புக்கது.

--ஒளவையார்

129. KURINJI

(The companion speaks to the heroine)

This is ludicrous, my friend!
We are girls endowed with well-grown hair,
Who cannot suffer our lover's separation
Even for a day! But, we are told,
That our lover will go elsewhere
Leaving us here, alone
And that we will manage to be alive
Until the time of his coming back,
Completing his task. Above all, people believe
That we will survive The dark midnight,
And the rumbling of clouds, Amidst heavy downpour,
That causes the snakes of speckled hoods
To tremble and die!

--Avvaiyar

130. நெய்தல்

வடு இன்று நிறைந்த மான் தேர்த் தெண் கண்
 மடிவாய்த் தண்ணுமை நடுவண் ஆர்ப்ப,
 கோலின் எறிந்து காலைத் தோன்றிய
 செந் நீர்ப் பொது வினைச் செம்மல் மூதூர்த்
 தமது செய் வாழ்க்கையின் இனியது உண்டோ ?
 எனை விருப்புடையர் ஆயினும், நினைவிலர்;
 நேர்ந்த நெஞ்சம் நெகிழ்ந்த தோளும்
 வாடிய வரியும் நோக்கி, நீடாது,
 'எவன் செய்தனள், இப்பேர் அஞர் உறுவி?' என்று
 ஒரு நாள் கூறின்றுமில்லரே; விரிநீர்
 வையக வரையளவு இறந்த,
 எவ்வ நோய்; பிறிது உயவுத் துணை இன்றே;

பிரிவிடை மெலிந்த தலைவி வன்புறை எதிரழிந்து கொல்லியது.

-- நெய்தல் தத்தனார்.

130. NEYTAL

(The heroine speaks to her friend unable to bear
the pangs of separation)

Friend,
Our lordly lover with common weal concerned,
Started from here one day during dawn
In his chariot, drawn by flawless horses
Amidst the sounding of clear-toned drums
Whose sides are covered with leather-pieces
And whose ends are folded around and tied tightly.
can aught on earth be
Sweeter than the life, lived in this ancient town
In which our lover can perform virtuous acts
With his hard-earned wealth?
Leave out of neckoning
The love he bore for us in the past
Does he now think of our plight?
Has he any concern for my drooping arms
And my heart that once was so pleasing to him?
He never cared to send even once
A messenger to me to learn
Of my plight, agony and anguish.
Alas, my grief swells pervade and reach
The very borders of this sea-girt world!
I have none to comfort me!

--Neytal Tattanar.

131. நெய்தல்

ஆடிய தொழிலும், அல்கிய பொழிலும்,
 உள்ளல் ஆகா உயவு நெஞ்சமொடு ஊடலும்,
 உடையமோ-உயர் மணற் சேர்ப்ப!
 திரை முதிர் அரைய தடந் தாள் தாழைச்
 சுறவு மருப்பு ன்ன முட் டோடு ஓசிய,
 இறவு ஆர் இனக் குருகு இறை கொள இருக்கும்,
 நறவு மகிழ் இருக்கை நல் தேர்ப் பெரியன்,
 கள் கமழ், பொறையாறு அன்ன என்
 நல் தோள் நெகிழ மறத்தல், நுமக்கே?

மணமனையில் பிற்றை ஞான்று புக்க தோழியைத் தலைவன், 'வேறுபடாமை
 ஆற்றுவித்தாய்; பெரியை காண்' என்றார்க்குத் தோழி சொல்லியது.

--உலோச்சனார்.

131. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the hero during
her visit soon after the wedding)

O Chief of a littoral land
With high sand dunes!
Poraiyāru, rich in sweet-smelling toddy,
Is in the realm of Periyān,
Who rides on a well-crafted chariot
And who gets inebriated with toddy.
The beach of this town is thick
With screwpine bushes with bent and scaly trunks
And thorny blades resembling the shark's horns,
Which bend low by the perching of flocks of herons
Which are fond of eating shrimps.
My friend's arms vie with this Poraiyāru in charm
They retain their charm, chief,
As there was no chance for you to forget us!
Did we have any other job but sporting with you?
Or did we stay in groves in which you did not offer your company?
Did our hearts ever forget you to grieve on account of it?
Where was the chance for us to sulk with you?
As such, there was chance none
For me to console your spouse.
So, I deserve no thanks!

--Uloccanār.

Note:

This is the reply of the friend of the heroine to the hero who thanked her for having kept his spouse in good humour before wedding.

132. நெய்தல்

பேர் ஊர் துஞ்சும்; யாரும் இல்லை ;
 திருந்து வாய்ச் சுறவம் நீர் கான்று, ஒய்யெனப்
 பெருந் தெரு உதிர்தரு பெயலுறு தண் வளி
 போர் அமை கதவப் புரைதொறும் தூவ,
 கூர் எயிற்று எகினம் நடுங்கும் நல் நகர்ப்
 பல்படை நிவந்த பல் பூஞ் சேக்கை
 அயலும் மாண் சிறையதுவே; அதன்தலை,
 'காப்புடை வாயில் போற்று, ஒ' என்னும்
 யாமம் கொள்பவர் நெடு நா ஒண் மணி
 ஒன்று எறி பாணியின் இரட்டும்;
 இன்றுகொல், அளியேன் பொன்றும் நாளே?

காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றாளாகிய தலைவிக்குத் தோழி சொல்லியது.

132. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks when the heroine grieves
owing to the strict vigil of the elders)

The entire big town is steeped in slumber
And none keeps awake;
Water flows out into the long street
As if rain would pour out,
From the shapely mouths of the sword-fishes;
The water is carried away by the chill wind
And sprayed into houses .
Through the holes of the doors;
The dogs with sharp teeth shiver with cold,
During the chill mid-night.
The well-furnished bed,
Strewn with flowers, in our house,
Is under the strict vigil of our elders;
Besides, the night-guards ring their bells
Which are long-tongued and shining
To warn the town-folk to keep watch
Over their doors; these bells sound sweetly with rhythmic sonority.
Is this the fateful day, my friend,
When my poor life is destined to leave its abode?

--Anonymous.

133. குறிஞ்சி

'தோளே தொடி கொட்பு ஆனா; கண்ணே
வாள் ஈர் வடியின் வடிவு இழந்தனவே;
நுதலும் பசலை பாயின்று-- திதலைச்
சில் பொறி அணிந்த பல் காழ் அல்குல்
மணி ஏர் ஐம்பால் மாயோட்கு' என்று,
வெவ் வாய்ப் பெண்டிர் கவ்வை தூற்ற,
நாம் உறு துயரம் செய்யலர் என்னும் -
காமுறு தோழி!-- காதல்அம் கிளவி,
இரும்பு செய் கொல்லன் வெவ் உலைத் தெளித்த
தோய் மடற் சில் நீர் போல,
நோய் மலி நெஞ்சிற்கு ஏமம் ஆம் சிறிதே.

வரைவிடை வைத்துப் பிரிவு ஆற்றாளாய தலைவி
வற்புறுத்தும் தோழிக்குச் சொல்லியது.

--நற்றமனார்

133. KURIÑCI

(The heroine speaks to her friend when the hero extends
the courting period unduly)

Friend,
 You consoled me saying that our lover
 Will not behave in a way that'll cause
 The wicked gossips of our hamlet
 Wield their slanderous tongues against us speaking thus:
 "This dusky lass of sapphire-hued hair
 And speckled forelap, sporting layers of pearl-strings,
 Once had eyes, which were like the symmetrically
 Split slices of a tender mango
 But today, they have lost their lustre!
 Besides, pallor pervades
 Her once beautiful forehead.
 Her bracelets are falling off one by one!"
 These soothing words of yours
 Are soaked in love. They will, a little,
 Reduce my intense agony,
 Like the little water
 That reduces the heat of the furnace
 When sprinkled from a palmyra-cup by a blacksmith.

--Narrāmanār.

134. குறிஞ்சி

"இனிதின் இனிது தலைப்படும்' என்பது
 இதுகொல்? -- வாழி, தோழி! -- காதலர்
 வரு குறி செய்த வரையகச் சிறு தினைச்
 செவ் வாய்ப் பாசினம் கடிஇயர், 'கொடிச்சி!
 அவ் வாய்த் தட்டையொடு அவணை ஆக!'என,
 ஏயள்மன் யாயும்; நுந்தை , 'வாழியர்,
 அம் மா மேனி, நிரை தொடிக் குறுமகள் !
 செல்லாயோ; நின் முள் எயிறு உண்கு' என,
 மெல்லிய இனிய கூறலின், யான் அஃது
 ஒல்லேன் போல உரையாடுவலே!

இற்செறிப்பார் என ஆற்றாளாய தலைவியை,
 அஃது இலர் என்பது பட,தோழி சொல்லியது.

134. KURIÑCI

(The companion of the heroine tells her friend who fears of possible confinement in her home that it will not happen)

Dear friend,

Is it any indication

That the sweetest of all that is sweet

Awaits us, for, our mother importuned me thus:

“Kurava lass! Take with you your comely Tattai*
 And go to the millet-field atop the hill,

To drive away the red-beaked

And green-hued parrot flocks!”

Remember, this is the millet-field

Which our lover had marked for our meeting!

May our father live long! He too spoke

Sweet words! He said,

“Lass of shining body like the tender mango shoots!

You, richly bangled girl!

May you go to our field! Let me kiss your sharp teeth”!

I spoke to them as if we were unwilling to go!

I spoke to them as if we were unwilling to go!

--Anonymous.

*Tattai - An instrument employed to drive away the birds.

It was wrought of bamboo stem.

135. நெய்தல்

தூங்கல் ஓலை ஓங்கு மடற் பெண்ணை
 மா அரை புதைத்த மணல் மலி முன்றில்,
 வரையாத் தாரம் வரு விருந்து அயரும்
 தன் குடி வாழ்நர் அம் குடிச் சீறார்
 இனிது மன்றம்ம தானே - பனி படு
 பல் சுரம் உழந்த நல்கூர் பரிய,
 முழங்கு திரைப் புது மணல் அழுந்தக் கொட்கும்,
 வால் உளைப் பொலிந்த, புரவித்
 தேரோர் நம்மொடு நகாஅ ஊங்கே.

வரைவு நீட்டிப்ப அலர் ஆம் எனக் கவன்ற தோழி
 சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது.

--கதப்பிள்ளையார்

135. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the heroine
to be overheard by the hero)

Our lover came to our village
In his chariot, pulled by horses
Endowed with charming white plumes!
The chariot moved along the cold shore,
Its wheels getting buried
In the fresh sand, which the roaring waves
Had gathered on the shore.
The chariot moved slowly
As it had travelled through
Many a tract, hard to pass through.
Alas, this village of ours was so sweet
Before we had met our lover--
This village with lovely streets
And good and generous folk
Who share their immense wealth
With strangers who, in their strength,
Are led to the foreyards with palmyra trees
With low-hanging leaves
And dark bottoms buried in the sand!

--Katappillaiyār.

Note:

The companion expresses her concern that their kinship
with the chief may create slander in the village.

136. குறிஞ்சி

திருந்து கோல் எல் வளை வேண்டி யான் அழவும்.
 அரும் பிணி உறுநர்க்கு, வேட்டது கொடாஅது,
 மருந்து ஆய்ந்து கொடுத்த அறவோன் போல,
 என்னை - வாழிய, பலவே!-- பன்னிய
 மலை கெழு நாடனொடு நம்மிடைச் சிறிய
 தலைப்பிரிவு உண்மை அறிவான் போல,
 நீப்ப நீங்காது, வரின் வரை அமைந்து,
 தோள் பழி மறைக்கும் உதவிப்
 போக்கு இல் பொலந் தொடி செறீஇயோனே.

சிறைப்புறமாகத் தலைவி தோழிக்கு உரைத்தது.

-- நற்றங் கொற்றனார்

136. KURIÑCI

(The heroine speaks to her friend to be overheard by the hero)

My friend!
 Long live our wise father!
 When I wept seeking shining and artful armlets,
 He gave me golden bangles
 That would stay in their position intact,
 And would not easily come out,
 Our attempts to remove them notwithstanding.
 They were bangles that would not get impaired too!
 He deserves to be compared
 To a duty-conscious doctor*
 Who does not give the medicine,
 Which the patient wishes for,
 But prescribes after much thinking,
 The best medicine that will relieve
 The patient, from his well-nigh incurable disease!
 He must have known beforehand
 That there would be separation
 Between our lover and me!

--Narrankorranār

* The ancient Tamils had reached great heights in the field of medicine as they had in many other fields. Refer to the chapter on Medicine in the Tirukkural.

137. பாலை

தண்ணிய கமழும் தாழ் இருங் கூந்தல்,
 தட மென் பணைத் தோள், மட நல்லோள்வயின்
 பிரியச் சூழ்ந்தனை ஆயின், அரியது ஒன்று
 எய்தினை, வாழிய - நெஞ்சே!- செவ் வரை
 அருவி ஆன்ற நீர் இல் நீள் இடை,
 கயந் தலை மடப் பிடி உயங்கு பசி களை இயர்,
 பெருங் களிறு தொலைத்த முடத் தாள் ஓமை
 அருஞ் சுரம் செல்வோர்க்கு அல்குநிழல் ஆகும்
 குன்ற வைப்பின் கானம்
 சென்று, சேண் அகறல் வல்லிய நீயே!

தலைவன் செலவு அழுங்கியது.

--பெருங்கண்ணனார்

137. PĀLAI

(The hero gives up his journey to a foreign land)

O my heart!

Our beloved is endowed with cool, fragrant and dark tresses

That hang low on her back;

Her wide shoulders are soft and bamboo-like;

She is innocent and soft-miened;

You have decided to part from her and go

To a far-off land, treading a wilderness

With steep hills; the cascades which flowed

From them are now dry; the path is waterless;

Here, a huge tusker broke a bent-trunked

Omai tree To appease the acute hunger of its soft-headed mate;

The scanty shade, of this broken tree,

Now offers shelter to the wayfarers that pass by.

If you should decide to tread this path,

The wealth you wish to secure

Must be indeed precious and hard to attain.

May you come by it and live long.

(I will not go with you!)

--Perunkannanār.

138. நெய்தல்

உவர் விளை உப்பின் குன்று போல் குப்பை
 மலை உய்த்துப் பகரும், நிலையா வாழ்க்கை,
 கணம் கொள் உமணர் உயங்குவயின் ஒழித்த
 பண் அழி பழம் பார் வெண் குருகு ஈனும்
 தண்ணம் துறைவன், முன் நாள், நம்மொடு
 பாசடைக் கலித்த கணைக் கால் நெய்தல்
 பூவுடன் நெறிதரு தொடலை தைஇ,
 கண் அறிவுடைமை அல்லது, நுண் வினை
 இழை அணி அல்குல் விழவு ஆடு மகளிர்
 முழங்கு திரை இன்சீர் தூங்கும்
 அழுங்கல் மூதூர் அறிந்தன்றோ இன்றே .

'அலர் ஆயிற்று' என ஆற்றாளாய தலைமகட்குத்
 தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லியது.

--அம்மூவனார்

138. NEYTAL

(The friend of the heroine consoles the heroine,
when the hero overhears her words)

The crowded salt-vendors who lead a nomadic life
Take with them the salt
Which is stored in hill-like heaps,
And barter it in the montane regions.
They would, on occasions, abandon their carts on their way
Should they get broken; the white herons
Would lay their eggs in these ruined and broken carts.
Such is the shore of our lover,
Our village is hoary and bustling,
Where women on festival days
Dance all decked with artful jewels;
The sonorous beats of their drums
Are hard like the roaring of the sea;
This village knows nothing else
But the fact that our lover
Plucked the Neytal flowers from their fleshy stalks
And decked you with them
Then, why should you worry so much?

--Ammuvaranar.

Latent Meaning

The white heron lays eggs in the ruined cart. This suggests that the villagers wield their slanderous tongues against the heroine, who was forsaken by the hero.

139. முல்லை

உலகிற்கு ஆணியாகப் பலர் தொழ,
 பல வயின் நிலைஇய குன்றின் கோடுதோறு
 ஏயினை, உரை இயரோ!-- பெருங் கலி எழிலி!
 படுமலை நின்ற நல் யாழ் வடி நரம்பு
 எழீஇயன்ன உறையினை! முழுவின்
 மண் ஆர் கண்ணின் இம்மென இமிரும் –
 வணர்ந்து ஒலி கூந்தல் மாஅயோளொடு
 புணர்ந்து இனிது நுகர்ந்த சாரல் நல் ஊர்,
 விரவு மலர் உதிர வீசி--
 இரவுப் பெயல் பொழிந்த உதவியோயே!

தலைவன் வினைமுற்றி வந்து பள்ளியிடத்தானாக,
 பெய்த மழையை வாழ்த்தியது.

--பெருங்கௌசிகனார்

139. MULLAI

(The hero blesses the rain when he abides with his wife at home
after his return from abroad)

O rumbling clouds!
I am now in the sweetest clasp
Of my dusky-hued beloved
Endowed with well-grown hair,
Curled at the end!
You have rendered me, a great service,
By your nightly showers,
Causing the flowers of very many hues
To get scattered, in my village, beside the hill,
Where I am united with my beloved!
You showered rains, sounding sweet
Like Paṭumalai*melody, poured out
By a well-crafted Yāl
When the face of the drum
With a black-paste**applied, vibrated rhythmically!
May you be blessed to crawl over
Every mountain-peak
To be praised by all
As the sustainer of this world!

--Perunkaucikanār

*One of the seven ragas of the major Pālai division. For further details refer to 'Yal Nūl' by Swami Vipulananta.

** The paste applied to the drum-face is known as Mārccanai.

140. குறிஞ்சி

கொண்டல் மா மழை குடக்கு ஏர்பு குழைத்த
 சிறு கோல் இணர பெருந் தண் சாந்தம்
 வகை சேர் ஐம்பால் தகை பெற வாரி,
 புலர்விடத்து உதிர்த்த துகள் படு கூழைப்
 பெருங் கண் ஆயம் உவப்ப, தந்தை
 நெடுந் தேர் வழங்கும் நிலவு மணல் முற்றத்து,
 பந்தொடு பெயரும் பரிவிலாட்டி
 அருளினும், அருளாள் ஆயினும், பெரிது அழிந்து
 பின்னிலை முனியல்மா! - நெஞ்சே!- என்னதூஉம்
 அருந் துயர் அவலம் தீர்க்கும்
 மருந்து பிறிது இல்லை, யான் உற்ற நோய்க்கே.

குறை மறுக்கப்பட்ட தலைவன் தன் நெஞ்சினை நெருங்கியது.

--பூதங்கண்ணனார்

140. KURIÑCI

(The hero speaks to his own heart)

My loveless darling, now goes
 With her ball, to the foreyard,
 Filled with moonlight-like white sand
 Where her father's tall chariot moves,
 To the great delight of her mates,
 Who are girls endowed with broad eyes.
 These girls have well-grown tresses
 Combed well and dressed in different styles;
 On their tresses are beheld still, the dry particles of the sandal cream,
 Which is extremely cool;
 This is the cream, made out of the sandal wood,
 Taken from a tree with small twigs and bunches of flowers,
 And which were sumptuously fed
 By the wind-driven rain
 When the easterly moved towards west
 Whether she pities you or not,
 I advise you, heart, not to grow wroth,
 To stand behind her, seeking her favour!
 Because, I have medicine none
 But she herself, to get relieved of my present malady.

--Pūtankannanār.

141. பாலை

இருஞ் சேறு ஆடிய கொடுங் கவுள், கய வாய்,
 மாரியானையின் மருங்குல் தீண்டி,
 பொரி அரை ஞெமிர்ந்த புழற் காய்க் கொன்றை,
 நீடிய சடையோடு ஆடா மேனிக்
 குன்று உறை தவசியர் போல, பலவுடன்
 என்றாழ் நீள் இடைப் பொற்பத் தோன்றும்
 அருஞ் சுரம் எளியமன், நினக்கே , பருந்து பட,
 பாண்டிலொடு பொருத பல் பிணர்த் தடக் கை
 ஏந்து கோட்டு யானை இசை வெங் கிள்ளி
 வம்பு அணி உயர் கொடி அம்பர் சூழ்ந்த
 அரிசில் அம் தண் அறல் அன்ன, இவள்
 விரி ஒலி கூந்தல் விட்டு அமைகலனே.

பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைவன் சொல்லிச்
 செலவு அழுங்கியது.

--சல்லியங்குமரனார்

141. PĀLAI

(The hero speaks to his own heart)

O my heart!

Summer persists in the barren land

With extending paths;

The Konrai trees have speckled trunks

And are rich in ripened pods;

During the rainy season, huge herds of elephants,

With curved cheeks and wide mouths

And huge heads stained with ruddy mire,

Had rubbed their bodies against these trees;

These trees full of long ripe pods resemble the hill-dwelling

Ascetics with their long matted hair and unwashed bodies,

You deem it simple, to tread such a wasteland!

(You may go!) But I cannot bear,

Losing my slumber

On the well-sprouted tresses of my beloved.

The tresses are dark and charming

Like the black sand in the Aricil river,

That flows encircling the city of Ampar

With beautiful flags fluttering atop high staves—

The city of Ampar, in the realm of great Kiljivalavan

Who is the lord of a force of elephants

Endowed with upcurved tusks and long wrinkled trunks,

And who had won many a battle,

Destroying foes of tall chariots

And feeding their corpses to the flocks of kites!

--Calliyankumaranār.

142. முல்லை

வான் இகுபு சொரிந்த வங்கு பெயர் கடை நாள்,
 பாணி கொண்ட பல் கால் மெல் உறி
 ஞெலி கோல் கலப்பை அதளொடு சுருக்கி,
 பறிப் புறத்து இட்ட பால் நொடை இடையன்
 நுண் பல் துவலை ஒரு திறம் நனைப்ப,
 தண்டு கால் வைத்த ஒடுங்கு நிலை மடி விளி
 சிறு தலைத் தொழுதி ஏமார்த்து அல்கும்
 புறவினதுவே - பொய்யா யாணர்,
 அல்லில் ஆயினும் விருந்து வரின் உவக்கும்,
 முல்லை சான்ற கற்பின்,
 மெல் இயற் குறுமகள் உறைவின், ஊரே.

வினை முற்றி மீளும் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

--இடைக்காடனார்

142. MULLAI

(The hero speaks to his charioteer during his return journey)

This is the final phase of the rainy season
 When the clouds descend down and pour heavily;
 Now a shepherd, who is used to hawk milk,
 Stands guard to his herd; in his hand, he holds
 A soft sling, strung with many strands of cords.
 A leather bag containing the fire-making tool
 And the sling are put together,
 And made into a bundle;
 This bundle is thrown on his back
 Which is covered with a mat
 That guards him against the rain.
 One side of his body is dampened
 By the rain-drops and one of his legs
 Leans on the pole, which is planted firmly on the ground;
 The neatherd folds his lips and makes
 Whistling sound, hearing which,
 The small-headed sheep remain in the fold
 Not straying into other places.
 Such is the wood where our beloved
 Of soft-mien and steadfast chastity
 Abides now, performing her wifely duties,
 She is the one, who welcomes guests
 And entertains them with joy
 Although the time of their visit is the dead of night!
 --Itaikkatanar.

Latent Meaning

The sheep stay in the fold on hearing the whistling sound of the shepherd. Likewise, the swift movement of the chariot infuses confidence in the heart of the hero.

143. பாலை

ஐதே கம்ம யானே; ஓய்யென,
 தரு மணல் ஞெமிரிய திரு நகர் முற்றத்து,
 ஓரை ஆயமும் நொச்சியும் காண்தொறும்,
 நீர் வார் கண்ணேன் கலுழும் என்னினும்,
 கிள்ளையும், 'கிளை' எனக் கூஉம்; இளையோள்
 வழு இலள் அம்ம, தானே; குழீஇ,
 அம்பல் மூதூர் அலர் வாய்ப் பெண்டிர்
 இன்னா இன் உரை கேட்ட சில் நாள்
 அறியேன் போல உயிரேன்;
 'நறிய நாறும் நின் கதுப்பு' என்றேனே.

மனை மருட்சி,

- கண்ணகாரன் கொற்றனார்

143. PĀLAI

(The lament of a mother after her daughter's elopement)

My eyes suddenly become tearful,
 At the sight of my daughter's mates
 Who play games in the foreyard
 Filled with sand, of our mansion, beautiful to look at
 And also when I see the Nocci shrubs
 Where my daughter played!
 Far intense is the grief of her pet-parrot,
 Which often cried, "Mother!"
 My beloved daughter is faultless indeed!
 How wondrous her love is!
 The slanderous women of this village
 Kept reporting to me of the affairs of my daughter!
 Alas, all these days, I miserably failed
 To pretend ignorance of her affairs,
 When I heard their words,
 At once cruel and sweet,
 But remarked, "Your tresses issue forth a sweet fragrance!"
 (How foolish I am! Really I am at fault!)

--Kaṇṇakāran Korranār

Latent Meaning

The words of the village women were bitter in the sense that the affairs of her daughter became public. The words were sweet in the sense that her daughter was so strong in her love and followed her lover.

144. குறிஞ்சி

பெருங் களிறு உழுவை தாக்கலின், இரும் பிடி
 கருவி மா மழையின் அரவம் அஞ்சுபு,
 போது ஏர் உண் கண் கலுழவும், ஏதில்
 பேதை நெஞ்சம் கவலை கவற்ற
 ஈங்கு ஆகின்றால் - தோழி! - பகுவாய்ப்
 பிணவுப் புலி வழங்கும் அணங்கு அருங் கவலை,
 அவிர் அறல் ஒழுகும் விரைசெலல் கான் யாற்றுக்
 கரை அருங் குட்டம் தமிழர் நீந்தி,
 விரவு மலர் பொறித்த தோளர்
 இரவின் வருதல் அறியாதேற்கே.

ஆற்றது ஏதத்திற்குக் கவன்று சிறைப்புறமாகத் தலைவி சொல்லியது.

--கச்சிப்பேட்டுப் பெருந்தச்சனார்

144. KURIÑCI

(The heroine speaks to her friend, dreading the path through
which her lover comes. The lover overhears her words)

My friend,
Our lover visits our village
Braving a jungle path; it's highly branched
And hazardous; here, an open-mouthed tigress
Roams at will and a wild river flows;
It is heavily flooded and its current is fearful;
Alas, he comes here, swimming across this flood,
During dark midnight,
When on his shoulders get stuck,
Many a flower that floats in the stream.
All unaware of the fact,
That he comes here through such a horrible path,
My poor heart is squeezed by pain
When I hear the painful trumpet,
Which sounds like the rumbling of rain-clouds,
Of a grieving cow-elephant,
For, its loving mate, a huge tusker which had
Suffered the attack of a tiger!
Lo, my flowery eyes, lined with khol
Flood with tears and cause me this malady.

--Kaccipēttupperum taccaṇār.

Latent Meaning

The cow-elephant trumpets as its mate was attacked by a tiger. Like this, the heroine grieves, fearing that her lover will face hardships while treading the forest.

145. நெய்தல்

இருங் கழி பொருத ஈர வெண் மணல்
 மாக் கொடி அடும்பின் மா இதழ் அலரி
 கூந்தல் மகளிர் கோதைக் கூட்டும்
 காமர் கொண்கன், நாம வெங் கேண்மை
 ஐது ஏய்ந்தில்லா ஊங்கும், நம்மொடு
 புணர்நதனன் போல உணரக் கூறி,
 'தான் யாங்கு?' என்னும் அறன் இல் அன்னை ;
 யான் எழில் அறிதலும் உரியள், நீயும்; நம்
 பராரைப் புன்னைச் சேரி, மெல்ல
 நள்ளென் கங்குலும், வருமரோ
 அம்ம வாழி!-- அவர் தேர் மணிக் குரலே!

இரவுக்குறி வந்து தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாக,
 தோழி வரைவுகடாயது.

--நம்பி குட்டுவன்

145. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to be overheard by the hero
who stands beside the fence)

O my friend!

Women of densely grown tresses

Pluck the large-petalled flowers of Atumpu creepers

That thrive on the milky sand,

Dampened by the waves of the dusky creek.

Such is the domain of our lover

Whose kinship with us was once

Awefully intense. But now,

It is almost nil. Yet our unkind mother

Openly speaks as if he had union with you.

She also asks me of his whereabouts.

Should I wake up, I fear that she

May come to know of the secret!

Now listen! Even at this midnight,

The tinkling of his chariot-bells

Is heard gently, in our street,

Thick with Punnai trees

Endowed with swelled trunks!

Of hard and well-grown trunks

--Nampikuttuvan

Latent Meaning

The Atumpu flowers are worn on the hair of women.

This implies that the hero should adorn the heroine with
flowers and get her in marriage.

146. குறிஞ்சி

வில்லாப் பூவின் கண்ணி சூடி,
 'நல் ஏழறுவல்' என, பல் ஊர திரிதரு
 நெடு மாப் பெண்ணை மடல் மானோயே!—
 கடன் அறி மன்னர் குடை நிழல் போலப்
 பெருந் தண்ணென்ற மர நிழல் சிறிது இழிந்து,
 இருந்தனை சென்மோ – 'வழங்குக சுடர்!' என,
 அருளிக் கூடும் ஆர்வ மாக்கள்
 நல்லேம் என்னும் கிளவி வல்லோன்
 எழுதி அன்ன காண் தகு வனப்பின்
 ஐயள், மாயோள், அணங்கிய
 மையல் நெஞ்சம் என் மொழிக் கொளினே!

பின்னிற தலைவன் முன்னிலைப் புறமொழியாக, தோழி கேட்பச் சொல்லியது.

--கந்தரத்தனார்

146. KURIÑCI

(The hero who stands behind the heroine seeking her favour,
speaks to be overheard by the confidante)

O my poor heart!
Our sweetheart, dusky-hued and soft-miened,
Is exceptionally beautiful.
She is like a picture,
Drawn by an expert painter; she caused you this grief
Of riding the pseudo-horse, wrought of the stems of palmyra,
Tall and dark. You have worn the wreaths
Woven of flowers which no pedlar hawks¹.
You are set to go round every village
To be looked down as a typical lunatic
By every folk. If you have a mind
To listen to me, here is my advice!
Just wait for the moment
When the fierce sunrays will get abated!
Till then, may you rest under this tree
Whose shade is as cool as the parasol
Of a virtuous king who is ever
Conscious of his kingly duty and then
Proceed on your journey.
There are kindly folk who will gather around you
Their hearts full of pity for you
And say, "We are on your side!"

--Kantarattanar

1. The flowers which are not generally worn by people.
The flowers of the Erukku and other plants.

147. குறிஞ்சி

யாங்கு ஆகுவமோ-'அணி நுதற் குறுமகள்!
 தேம் படு சாரற் சிறு தினைப் பெருங் குரல்
 செவ் வாய்ப் பைங் கிளை கவர, நீ மற்று
 எவ் வாய்ச் சென்றனை, அவண்?' எனக் கூறி,
 அன்னை ஆனாள் கழற, முன் நின்று,
 'அருவி ஆர்க்கும்பெரு வரை நாடனை
 அறியலும் அறியேன்; காண்டலும் இலனே;
 வெதிர் புனை தட்டையேன் மலர் பூக் கொய்து,
 சுனை பாய்ந்து ஆடிற்றும் இலன்' என நினைவிலை
 பொய்யல், அந்தோ! வாய்த்தனை? அது கேட்டு,
 தலை இறைஞ்சினளே அன்னை;
 செலவு ஒழிந்தனையால், அளியை நீ, புனத்தே?

சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லியது.

--கொள்ளம்பக்கனார்

147. KURIŃCI

(The confidante speaks to the heroine to be overheard by the hero)

O friend!

Our mother condemned you many a time

For your lapses. She asked you, "Where had you gone,

Deserting the field of millet crops,

Flourishing in the honey-smelling slope?

You have allowed the flocks of parrots

To plunder the ears!".

Alas, out of your ignorance, you have spoken the truth.

You are unaccustomed to speak lies!

You stood before her and told her thus:*

"Mother! I have never heard of the chief --

The lord of a huge mountain with dingsome cascades.

Never have I seen him before!

Nor have I collected flowers from the spring,

And sported in it in his company,

When I went to the field,

With my bamboo-made Tattai!"

On hearing your reply, our mother

Hung her head in utter shame!

What will betide us,

O young lass of charming forehead?

You are pitiable indeed!

You have lost the chance of visiting the millet-field!

--Kollampakkanār

* The reply of the heroine itself is enough to suggest
that she was in love with a lad.

148. பாலை

வண்ணம் நோக்கியும், மென் மொழி கூறியும்,
 'நீ அவண் வருதல் ஆற்றாய்' எனத் தாம்
 தொடங்கி ஆள்வினைப் பிரிந்தோர், இன்றே,
 நெடுங் கயம் புரிந்த நீர் இல் நீள் இடை
 செங் கால் மராஅத்து அம் புடைப் பொருந்தி,
 வாங்கு சிலை மறவர் வீங்கு நிலை அஞ்சாது,
 கல் அளைச் செறிந்த வள் உகிர்ப் பிணவின்
 இன் புனிற்று இடும்பைதீர, சினம் சிறந்து,
 செங் கண் இரும் புலிக் கோள் வல் ஏற்றை
 உயர் மருப்பு ஒருத்தல் புகர் முகம் பாயும்
 அருஞ் சுரம் இறப்ப என்ப;
 வருந்தேன்- தோழி!- வாய்க்க, அவர் செலவே!

பிரிவுணர்ந்து வேறுபட்ட தலைவியைத் தோழி வற்புறீஇயது.

--கள்ளம்பாளனார்

148. PĀLAI

(The confidante consoles her grieving friend)

O my friend!
 Before parting from us,
 Our lover deeply thought of your delicate nature
 And consoled you with his sweet words
 And refused to take you with him,
 For, he thought that you were not hardy enough to follow him.
 I am told that he has commenced his homeward journey today.
 He travels through an extending path
 Where the once deep tanks are now waterless.
 Here, the brigands with bows and arrows
 Remain concealed behind the Marām trees
 With straight trunks.
 A tiger, huge, murderous and with fiery eyes,
 Quite fearless of these brigands,
 Springs upon the speckled face
 Of an elephant with upcurved tusks,
 To quell the burning hunger
 Of its mate, which has big claws
 And which had recently littered cubs
 In a mountain-cavern.
 I am not in the least worried about him.
 Let his travel bear fruit!

--Kallampālanār

Latent Meaning

The tiger springs upon the face of a tusker to quell the hunger of its mate. This implies that the hero braves the hazardous wilderness to lead a peaceful domestic life with the heroine.

149. நெய்தல்

சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி,
 மூக்கின் உச்சிச் சுட்டு விரல் சேர்த்தி,
 மறுகில் பெண்டிர் அம்பல் தூற்ற,
 சிறு கோல் வலந்தனள் அன்னை அலைப்ப,
 அலந்தனென் வாழி - தோழி!-- கானல்
 புது மலர் தீண்டிய பூ நாறு குருஉச் சுவல்
 கடு மான் பரிய கதழ் பரி கடைஇ,
 நடு நாள் வருஉம் இயல் தேர்க் கொண்கனோடு
 செலவு அயர்ந்திசினால், யானே;
 அலர் சுமந்து ஒழிக, இவ் அழுங்கல் ஊரே!

தோழி தலைவியை உடன்போக்கு வலித்தது;
 சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது. ஆம்

--உலோச்சனார்

149. NEYTAL

(The confidante of the heroine speaks to her friend,
to be overheard by the hero)

The village women, gathering in groups, big and small,
Ogle at one another and wield their slanderous tongues
Their index fingers placed on the top of their noses!
Provoked by this, our mother torments me
Brandishing a small stick.
Hail to you! I am resolved
To send you with our lover, the chief of a littoral land!
He will arrive here
In his tall and swaying chariot,
Pulled by horses, with their colourful plumes
Issuing sweet odour,
Owing to their contact with the freshly blossomed blooms
Of the seaside groves!
Let this hamlet full of gossip-mongers
Speak ill of us and delight itself!

--Uloccanár

150. மருதம்

நகை நன்கு உடையன் --பாண!--நும் பெருமகன்;
 'மிளை வலி சிதையக் களிறு பல பரப்பி,
 பரண் பல கடந்த முரண் கொள் தானை வழுதி,
 வாழிய பல! எனத் தொழுது, ஈண்டு
 மன் எயிலுடையோர் போல, அஃது யாம்
 என்னதும் பரியலோ இலம்' எனத் தண் நடைக்
 கலி மா கடைஇய வந்து, எம் சேரித்
 தாரும் கண்ணியும் காட்டி, ஒருமைய
 நெங்சம் கொண்டமை விடுமோ? அஞ்ச,
 கண்ணுடைச் சிறு கோல் பற்றிக்
 கதம் பெரிது உடையள், யாய்; அழுங்கலோ இலளே.

தலைநின்று ஒழுகப்படா நின்ற பரத்தை தலைவனை நெருங்கிப்
 பாணற்கு உரைத்தது.

--கடுவன் இளமள்ளனார்

150. MARUTAM

(The favourite hetaira speaks to the Pāṇan to be heard by the hero)

O Pānan!
 Your patron deserves to be laughed at!
 Chieftains who are lords of strong forts
 Assemble in all supplication
 Before Pāṇṭiyan and wish him long life.
 He is the monarch whose mighty force
 Of strong tuskers had won many a battle
 Destroying all forts and defensive forests of enemies.
 Assured of their safety,
 These chieftains refuse to relent.
 Even so, we were relentless
 When your chief came to us.
 He came to our street
 In his chariot, drawn by neighing horses of graceful gait.
 And gave me his wreath
 And embraced me with his garlanded chest.
 He took with himself
 My heart of steadfast love!
 Can he now forsake me!
 I warn you O Pāṇa! My mother awaits you
 With a bamboo-stick of short nodes.
 She is unconcerned of the consequences!
 --Kaḷuvan Iḷamaḷḷanar

151. குறிஞ்சி

நல் நுதல் பசப்பினும், பெருந் தோள் நெகிழினும்,
 கொல் முரண் இரும் புலி அரும் புழைத் தாக்கிச்
 செம் மறுக் கொண்ட வெண் கோடு யானை
 கல் மிசை அருவியின் கழுஉஞ் சாரல்
 வாரற்கதில்ல தோழி!-- கடுவன்,
 முறி ஆர் பெருங் கிளை அறிதல் அஞ்சி,
 கறி வளர் அடுக்கத்து, களவினில் புணர்ந்த
 செம் முக மந்தி செய்குறி, கருங் கால்
 பொன் இணர் வேங்கைப் பூஞ் சினைச் செலீஇயர்,
 குண்டு நீர் நெடுஞ் சுனை நோக்கிக் கவிழ்ந்து, தன்
 புன் தலைப் பாறு மயிர் திருத்தும்
 குன்ற நாடன் இரவினானே!

இரவுக்குறிச் சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லியது.

—இளநாகனார்

151. KURIŃCI

(The confidante of the heroine, speaks to the heroine,
to be heard by the hero)

In the hilly domain of our lover,
A red-faced she-monkey enjoys secret union
With its mate in the slope,
Thick with pepper vines, and then tries
To conceal the fact from its kin
That graze the tender leaves from the trees,
Ascending to a comely branch,
Loaded with golden bunches of flowers
Of a Venkai tree and setting right,
Its dis-arrayed hair, in its downy head,
By looking down, into the deep-watered spring.
Let him not visit our hill-range,
Where a tusker kills a murderous tiger
Near an impregnable cavern
And gets its blood-stained tusks cleansed
In the stream that cascades down the hill!

--Ilanākanār

Latent Meaning

- (1) The female monkey that had secret union with its mate conceals the fact from its kin, by setting right its hair. This implies that the heroine too is compelled to conceal her relationship with her lover by artificial means.
- (2) The elephant slaughters a tiger and gets its tusks cleansed. This implies that the hero should wed his beloved and wipe out the blame spread by the village gossip.

152. நெய்தல்

மடலே, காமம், தந்தது; அலரே
 மிடை பூ எருக்கின் அலர் தந்தன்றே;
 இலங்கு கதிர் மழுங்கி, எல் விசும்பு படர,
 புலம்பு தந்தன்றே, புகன்று செய் மண்டிலம்;
 எல்லாம் தந்ததன் தலையும் பையென
 வடந்தை துவலை தூவ, குடம்பைப்
 பெடை புணர் அன்றில் உயங்கு குரல் அளைஇ,
 கங்குலும் கையறவு தந்தன்று;
 யாங்கு ஆகுவுன்கொல்; அளியென் யானே?

மடல் வலித்த தலைவன் முன்னிலைப் புறமொழியாக,
 தோழி கேட்பச் சொல்லியது.

--ஆலம்பேரி சாத்தனார்

152. NEYTAL

(The hero speaks to the friend of the heroine pretending to speak to a third person)

My love gave me this gift of palmyra-horse;
 This village women with their slanderous tongues
 Have given me this gift of wreaths,
 Woven of madar and many other flowers!
 The sun which is adored by all
 And which filled the space entire
 With its effulgence, has now grown weak,
 Causing me unbearable pain.
 Above all, night has fallen,
 With its northerly, scattering dew-drops!
 I hear the anguished cry of an Anril bird
 From its nest, which is unable to get its mate for union!
 Alas, I am rendered helpless!
 What will betide me, my friend?
 I am pitiable indeed!

--Ālampēri Cattanār

153. பாலை

குண கடல் முகந்து, குடக்கு ஏர்பு இருளி,
 மண் திணி ஞாலம் விளங்க, கம்மியர்
 செம்பு சொறி பாணையின் மின்னி, எவ் வாயும்
 தன் தொழில் வாய்த்த இன் குரல் எழிலி
 தென்புல மருங்கில் சென்று அற்றாங்கு,
 நெஞ்சம் அவர்வயின் சென்றென, ஈண்டு ஒழிந்து,
 உண்டல் அளித்து என் உடம்பே - விறல் போர்
 வெஞ் சின வேந்தன் பகை அலைக் கலங்கி,
 வாழ்வோர் போகிய பேர் ஊர்ப்
 பாழ் காத்திருந்த தனி மகன் போன்றே.

பிரிவிடை மெலிந்த தலைவி சொல்லியது.

--தனிமகனார்

153. PĀLAI

(The speech of a heroine in her excessive pangs of separation)

The clouds lift water from the eastern sea,
 Grow dark and besiege the space entire;
 Lightning flashes out very often
 And makes visible the densely-soiled earth;
 These flashes resemble the copper-vessels,
 That shine bright, while taking shape,
 As the smith is at work in his smithy.
 Their duty done, by pouring showers,
 The clouds move towards the south
 And become invisible.
 Even like these empty clouds,
 My heart (soul) too flew towards our lover
 And it stays there with him!
 I am left alone here!
 Alas, my body is pitiable indeed,
 For, it remains here, in vain,
 Just to be sustained by food!
 Its plight is akin to that of a lonely man's
 Who guards in vain,
 A village in total ruin,
 Which was deserted by the inmates,
 As a victorious and wrathful king
 Played havoc with it!

--Tanimakanar

154. குறிஞ்சி

கானமும் கம்மென்றன்றே; வானமும்
 வரை கிழிப்பன்ன மை இருள் பரப்பி,
 பல் குரல் எழிலி பாடு ஓவாதே;
 மஞ்சு தவழ் இறும்பில் களிறு வலம் படுத்த
 வெஞ் சின உழுவைப் பேழ் வாய் ஏற்றை
 அஞ்சுதக உரறும்; ஓசை கேளாது
 துஞ்சுதியோ -- இல, தூவிலாட்டி!—
 பேர் அஞர் பொருத புகர் படு நெஞ்சம்
 நீர் அடு நெருப்பின்தணிய, இன்று அவர்
 வாரார் ஆயினோ நன்றே; சாரல்
 விலங்கு மலை ஆர் ஆறு உள்ளுதொறும்,
 நிலம் பரந்து ஒழுகும், என் நிறை இல் நெஞ்சே?

இரவுக்குறித் தலைவன் சிறைப்புறமாக வரைவு கடாயது.

--நல்லாலூர் கிழார்

154. KURIŃCI

(The friend of the heroine speaks to the heroine to be
overheard by the hero)

O my friend bereft of all strength!
The jungle is steeped in silence;
The clouds have spread everywhere,
Growing dark, like the interior
Of a mountain-cavern;
They ceaselessly reverberate causing echoes;
An open-mouthed tiger, with fierce wrath,
Fells a tusker, near a thicket,
On which rain-clouds settle,
And cause panic in the hearers with its growling.
Do you sleep, quite unaffected by that growling?
How good it would be,
If our lover visits not tonight, our hamlet,
So that the sharpness of our sorrow
That squeezes our poor hearts
Will be abated, like a fire,
Put out by pouring water on it!
Whenever I contemplate the path
That runs across the intercepting hill,
My unsteady heart fares forth towards that land!
What shall I do, my friend?

--Nallavūrkiar.

155. நெய்தல்

'ஓள் இழை மகளிரோடு ஓரையும் ஆடாய்,
 வள் இதழ் நெய்தல் தொடலையும் புனையாய்,
 விரி பூங் கானல் ஒரு சிறை நின்றோய்!
 யாரையோ? நிற் றொழுதனெம் வினவுதும்;
 கண்டோர் தண்டா நலத்தை-- தெண் திரைப்
 பெருங் கடல் பரப்பின் அமர்ந்து உறை அணங்கோ ?
 இருங் கழி மருங்கு நிலைபெற்றனையோ?
 சொல், இனி, மடந்தை!' என்றனென்; அதன் எதிர்
 முள் எயிற்று முறுவல் திறந்தன;
 பல்இதழ் உண்கணும் பரந்தவால் பனியே.

இரண்டாம் கூட்டத்துத் தலைவியை எதிர்ப்பட்டுத் தலைவன் சொல்லியது,
 உணர்ப்பு வயின் வாரா ஊடற்கண் தலைவன் சொற்றதூஉம் ஆம்.

-- பாராயனார்

155. NEYTAL

(The hero speaks to his beloved when he meets her for the second time)

I do not find you sporting
 Companied with your bright-jewelled mates!
 Nor do you adorn yourself with wreaths
 Of the fleshy-petalled Neytal blooms
 You stand in a corner
 Of this wide flowery grove!
 Pray, tell me who you are!
 Your great charm is for anyone inestimable!
 Are you a nymph, delightfully
 Abiding in the waters of glittering waves
 Or, are you an earthly lass
 Living on the shore of this dusky creek?
 Be pleased to clear my doubts!"
 When I said to her thus,
 She gently smiled, her thorny teeth a little exposed,
 And her khol-fed eyes became tear-bedewed!

--Parāyanār.

156. குறிஞ்சி

நீயே, அடி அறிந்து ஒதுங்கா ஆர் இருள் வந்து, எம்
 கடியுடை வியல் நகர்க் காவல் நீவியும்,
 பேர் அன்பினையே- பெருங் கல் நாட!—
 யாமே, நின்னும் நின்மலையும் பாடி, பல் நாள்
 சிறு தினை காக்குவம் சேறும்; அதனால்,
 பகல் வந்தீமோ, பல் படர் அகல!
 எருவை நீடிய பெரு வரைச் சிறுகுடி
 அரியல் ஆர்ந்த வர் ஆயினும், பெரியர்;
 பாடு இமிழ் விடர் முகை முழங்க,
 ஆடு மழை இறுத்தது, எம் கோடு உயர் குன்றே.

இரவுக்குறி மறுத்தது.

—கண்ணங் கொற்றனார்

156. KURIŃCI

(The confidante refuses to arrange tryst by night)

O chief of a lofty mountain!
 You brave the jungle-path
 During gloomy midnight, a time,
 When even a cautious walker's steps will easily fail.
 You gain entry into our house,
 Dodging, even the vigilant guards
 And thus delight my friend
 Showering on her, your immense love!
 Know chief, that we will be on guard
 To the millet crops, for many a day,
 The while singing in praise of you and your hill!
 Pray, visit us there by day,
 To deliver us from all our anguish!
 Our men, living in our hamlet,
 Situate in the high slope,
 Which is thick with Eruvai plants,
 Are fiercely wrathful,
 Notwithstanding their getting inebriated with liquor!
 Besides, the crawling rain-clouds
 Settle on the high peaks of our hill
 And rumble aloud, causing echo in the clefts.

--Kannankorranār.

157. பாலை

இருங் கண் ஞாலத்து ஈண்டு தொழில் உதவிப்
 பெருங் பெயல் பொழிந்த வழி நாள் அமையத்து,
 பல் பொறி அரவின் செல் புறம் கடுப்ப
 யாற்று அறல் நுணங்கிய நாட் பத வேனில்,
 இணர் துதை மாஅத்த புணர் குயில் விளித்தொறும்,
 நம்வயின் நினையும் நெஞ்சமொடு, கைம்மிகக்
 கேட்டொறும் கலுழுமால் பெரிதே --காட்ட
 குறும் பொறை அயல நெடுந் தாள் வேங்கை
 அம் பூந் தாது உக்கன்ன
 நுண் பல் தித்தி மாஅயோளே.

பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் பருவம் உணர்ந்த
 நெஞ்சிற்கு உரைத்தது.

--இளவேட்டனார்.

157. PĀLAI

(The departed hero speaks to his own heart at the
advent of the spring)

The body of my dusky beloved
Shines with yellow specks
Which resemble the beautiful pollen
Shed by the high-branched Venkai trees
That flourish hard by a rock in the wood.
Alas, she will intensely grieve
And weep bitterly, on the thought of me,
Whenever she hears the coo of koel-pairs
That are in union united,
On the mango trees in full bloom,
During this pleasant spring
When water flows in the streams
Winding like snakes
Endowed with speckled hoods,
After a heavy downpour, on the previous day!
That would cause every life start a new life
In this vast earth.

- Iḷavēttanār

158. குறிஞ்சி

அம்ம வாழி, தோழி! நம்வயின்,
யானோ கானேன்- அதுதான் கரந்தே,
கல் அதர் மன்னும் கால் கொல்லும்மே;
கனை இருள் மன்னும் கண் கொல்லும்மே –
விடர் முகைச் செறிந்த வெஞ் சின இரும் புலி
புகர் முக வேழம் புலம்பத் தாக்கி,
குருதி பருகிய கொழுங் கவுட் கய வாய்
வேங்கை முதலொடு துடைக்கும்
ஓங்கு மலை நாடன் வருஉம் ஆறே.

ஆறு பார்த்து உற்ற அச்சத்தால் சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது.

--வெள்ளைக்குடி நாகனார்

158. KURIŃCI

(The heroine expresses her concern, knowing of the dangerous path which her lover treads)

O my friend!

Hearken to me!

Our lover is the chief of a montane region

Where a huge tiger of fierce wrath,

Abiding in a dark mountain cavern,

Springs on the speckled face

Of an elephant and quaffs its blood

And then rubs its fleshy cheeks

Against the trunk of a Venkai tree.

I am, till date, ignorant of the nature

Of the path, which he takes.

To reach our hamlet.

Yet it often appears before my mind's eye!

As a pebbled path it hurts my feet

And as dense gloom, it blinds my eyes!

(Alas, what can I do?)

--Vellaikkuṭi Nākanār

159. நெய்தல்

மணி துணிந்தன்ன மா இரும் பரப்பின்
 உரவுத் திரை கொழீஇய பூ மலி பெருந் துறை
 நிலவுக் குவித்தன்ன மோட்டு மணல் இடிகரை,
 கோடு துணர்ந்தன்ன குருகு ஒழுக்கு எண்ணி,
 எல்லை கழிப்பினம் ஆயின், மெல்ல
 வளி சீத்து வரித்த புன்னை முன்றில்,
 கொழு மீன் ஆர்கைச் செழு நகர்ச் செலீஇய,
 'எழு' எனின், அவளும் ஒல்லாள்; யாமும்,
 'ஒழி' என அல்லம் ஆயினம்; யாமத்து,
 உடைதிரை ஒலியின் துஞ்சும் மலி கடற்
 சில் குடிப் பாக்கம் கல்லென
 அல்குவதாக, நீ அமர்ந்த தேரே!

தலைவியின் ஆற்றாமையும் உலகியலும்கூறி,
 வரைவு கடாயது.

--கண்ணம்புல்லனார்

159. NEYTAL

(The confidante of the heroine importunes the hero
to wed the heroine eftsoon)

The sea is vast and dark
And it radiates like a flawless gem.
Its mighty waves batter the shore ceaselessly;
The wide ford is thick with Punnai trees,
Which are in full bloom;
The high sand dunes here
Look like gathered moon-light;
Standing on the sliding sand-dune,
We spent our daytime
In your company, the while counting
The white herons that resembled
White conch-shells clustered together.
As evening set in,
I importune your beloved
To go with me to our opulent home,
Which is rich in succulent fish
And whose foreyard has Punnai trees
And where gentle sea-breeze blows
And creates beautiful designs on the sand.
But she turns a deaf ear to my words!
Nor can I act against her wishes!
So, chief, may you abide in our hamlet,
With a few hutments, where the folk
Are lulled to sleep by the breaking waves!
May you abide here, with your chariot,
Causing mirthful bustle in the hamlet!

--Kaṅṅampullanār.

160. குறிஞ்சி

நயனும், நண்பும், நாணு நன்கு உடைமையும்,
 பயனும், பண்பும், பாடு அறிந்து ஒழுகலும்,
 நும்மினும் அறிகுவென் மன்னே--கம்மென
 எதிர்த்த தித்தி, ஏர் இள வன முலை
 விதிர்த்து விட்டன்ன அந் நுண் சுணங்கின்,
 ஐம் பால் வகுத்த கூந்தல், செம் பொறி
 திரு நுதல் பொலிந்த தேம் பாய் ஓதி,
 முதுநீர் இலஞ்சி பூத்த குவளை
 எதிர் மலர்ப் பிணையல் அன்ன இவள்
 அரி மதர் மழைக் கண் காணா ஊங்கே.,

கழற்று எதிர்மறை.

--வேலூர்கிழார்மகனார்வெண்புத்தியார்?

160. KURIŃCI

(The hero speaks to his friends)

O my friends!

There was a time,

When I excelled you all

In equity, friendliness, sense of shame,

Usefulness and cultured mien!

I excelled you too, in the wisdom

To mingle with people,

In accordance with their nature!

But it was prior to my meeting

This girl of cool and tranquil eyes

With red streaks, which are verily a pair of Kuvaļai flowers

Juxtaposed - the flowers that open in the deep - watered pond!

--Vellūr Kilār Makanar Ven puttiyār.?

161. முல்லை

இறையும் அருந் தொழில் முடித்தென, பொறைய,
 கண் போல் நீலம், சுனைதொறும், மலர்,
 வீ ததர் வேங்கைய வியல் நெடும் புறவின்,
 இம்மென் பறவை ஈண்டு கிளை இரிய
 நெடுந் தெரு அன்ன நேர் கொள் நெடு வழி,
 இளையர் ஏகுவனர் பரிப்ப, வளை எனக்
 காந்தள் வள் இதழ் கவிசுளம்பு அறுப்ப,
 தோள் வலி யாப்ப, ஈண்டு நம் வரவினைப்
 புள் அறிவுறீஇயின கொல்லோ - தெள்ளிதின்
 காதல் கெழுமிய நலத்தள், ஏதில்
 புதல்வற் காட்டிப் பொய்க்கும்
 திதலை அல்குல் தேம் மொழியாட்கே?

வினை முற்றிப் பெயரும் தலைவன், தேர்ப்பாகன்கேட்ப, சொல்லியது.

161. MULLAI

(The hero speaks to his charioteer while returning
from the martial camp)

O charioteer!
Our monarch having accomplished his onerous duty,
We have commenced our homeward journey.
Every spring on our path glows with eye-like blue-lilies;
Venkai blossoms are seen strewn
All through the forest, vast and extending;
As our chariot moves on, the sweet-humming bees fly away scared;
The chariot proceeds on through
The long and straight path,
That resembles Netunteru*, in the realm of the Colas.
Our warriors move on, at leisure,
Resting on the way as they please.
The fleshy petals of white Kānta!
Are cut down by the convex hooves
Of the galloping horses and the cut pieces
Resemble broken pieces of conch-shells.
My beloved of unbounded love, who articulates sweet words
Has a forelap beautifully speckled.
She would be now essaying to console
My weeping son, by telling lies
And pointing to deceptive things.
Had any bird of good omen
Cried and indicated of our homeward coming
With arms infused with strength?
There is no other reason to be ascribed
To her immense joy.
--Anonymous.

*This village exists even today in the Papanasam Taluk
of the Thanjavur district.

162. பாலை

'மனை உறை புறவின் செங் காற் பேடைக்
காமர் துணையொடு சேவல் சேர,
புலம்பின்று எழுதரு புன்கண் மாலைத்
தனியே இருத்தல் ஆற்றேன்' என்று, நின்
பனி வார்உண்கண் பைதல கலுழ,
'நும்மொடு வருவல்' என்றி; எம்மொடு –
பெரும் பெயர்த் தந்தை நீடு புகழ் நெடு நகர்
யாயொடு நனி மிக மடவை!- முனாஅது
வேனில் இற்றித் தோயா நெடு வீழ்,
வழி நார் ஊசலின், கோடை தூக்குதொறும்,
துஞ்சு பிடி வருடும் அத்தம்
வல்லை ஆகுதல் ஒல்லுமோ, நினக்கே?

'உடன் போதுவல்' என்ற தலைவிக்குத் தலைவன் சொற்றது

162. PĀLAI

(The hero speaks to the heroine who expresses her willingness to go with him)

My beloved!
 You insist on going with me;
 With your khol-fed eyes streaming with tears
 You say, "I cannot bear to be all alone,
 During the dolorous eventide,
 When the ruddy-legged female sparrow,
 That abides in the eave of the house,
 Enjoys union with its loving mate!"
 But listen to me! You are of tender age;
 You have lived inseparably with your beloved mother,
 In the spacious house of lasting fame
 Of your father of great renown.
 As such, can you manage to go with me
 Through the barren path, where a low-hanging stilt root
 Of an Irri tree of spear-like leaves
 Swings and rolls on the back of a slumbering elephant
 As the west wind blows at dawn?

--Anonymous

Latent Meaning

Whenever the blowing westerly lifts up the stilt root, it rolls on the back of a sleeping elephant. This implies that the confidante will console the heroine when ever she finds it difficult to be alone in the absence of the hero.

163. நெய்தல்

உயிர்த்தனவாகுக, அளிய, நாளும் --
 அயமரத் துகள் முகந்த ஆனா ஊதையொடு
 எல்லியும் இரவும் என்னாது, கல்லெனக்
 கறங்கு இசை இன மணி கைபுணர்ந்து ஒலிப்ப,
 நிலவுத் தவழ் மணற் கோடு ஏறிச் செலவர,
 இன்று என் நெஞ்சம் போல, தொன்று, நனி
 வருந்துமன்; அளிய தாமே; பெருங் கடல்
 நீல் நிறப் புன்னைத் தமி ஒண் கைதை,
 வானம் மூழ்கிய வயங்கு ஒளி நெடுஞ் சுடர்க்
 கதிர் காய்ந்து எழுந்து அகம் கனலி ஞாயிற்று
 வைகுறு வனப்பின், தோன்றும்
 கைதை அம் கானல் துறைவன் மாவே!

வரைவு மலிந்து சொல்லியது.

163. NEYTAL

(The confidante happily announces the coming of the hero,
all set to wed the heroine)

These horses are pitiable indeed,
For, they pulled the chariot of the chief,
Day and night, along the beach,
When the cold breeze carried with it,
The fine dust of the sand.
The chariot, as it rushed through the beach
Creating great din,
The bells worn around the necks of the steeds
Tinkled aloud; the chariot moved on, ascending
Many a sand-dune, that looked
Like heaped-up moonlight.
These poor horses grieve,
Even like my heart today!
Let them take rest now -
These horses of the chief
In whose domain, the ripened blades
Of a lonely screwpine bush,
Thriving beside the dark Punnai trees,
Glow with its golden hue,
Like the rays of the setting sun,
Which had earlier driven out the gloom from the world
With its extending rays and which had moved
On high, boiling internally!
(The chief has come prepared for the wedding.)

--Anonymous

Latent Meaning

In the ford of the hero, the Punnai and the screwpine grow together and issue forth their fragrance. Like this, the hero and the heroine will be united in wedlock, give birth to a son and live happily.

164. பாலை

'உறை துறந்திருந்த புறவில், தனாது
 செங் கதிர்ச் செல்வன் தெறுதலின், மண் பக,
 உலகு மிக வருந்தி உயர்வுறுகாலைச்
 சென்றனர் ஆயினும், நன்று செய்தனர்' எனச்
 சொல்லின் தெளிப்பவும், தெளிதல் செல்லாய் –
 செங்கோல் வாளிக் கொடு வில் ஆடவர்
 வம்ப மாக்கள் உயிர் திறம் பெயர்த்தென,
 வெங் கடற்று அடை முதல் படு முடை தழீஇ,
 உறுபசிக் குறு நரி குறுகல் செல்லாது
 மாறு புறக்கொடுக்கும் அத்தம்,
 ஊறு இலராகுதல் உள்ளாமாறே.

பொருள் முடித்து வந்தான் என்பது வாயில்கள் வாய்க்கேட்ட தோழி
 தலைவிக்கு உரைத்தது.

164. PĀLAI

(The companion of the heroine speaks to the heroine, knowing
that the hero is on his way home after earning riches)

O my friend,
It was a time when clouds had totally failed;
The forest was parched hard by the fierce-rayed sun;
The earth had fissured, causing the world untold grief!
Though our lover parted from us
During such an unfavourable season,
His action is indeed commendable.
When I consoled you remarking so,
You simply did not pay heed to me!
It is because,
You did not realise that he returns safe,
Untouched by any harm, through the horrible wasteland,
Where the brigands, wielding bent bows and straight arrows,
Kill the wayfarers and the rotting corpses of the dead men
Fill the forest with strong stink
So that a fox, though suffering from severe hunger,
Runs away, unable to approach the dead bodies.

--Anonymous.

Latent Meaning

The fox that came to eat the meat of the corpses of the wayfarers is annoyed
by the severe stink of the corpses and runs away.

The pallor that comes to eat away the charm of the heroine, on the separation
of the hero will disappear when the hero returns and showers his love on the
heroine.

165. குறிஞ்சி

அமர்க் கண் ஆமான் அரு நிறம் முள்காது
 பணைத்த பகழிப் போக்கு நினைத்து, கானவன்,
 'அணங்கொடு நின்றது மலை, வான் கொள்' எனக்
 கடவுள் ஓங்கு வரை பேண்மார், வேட்டு எழுந்து,
 கிளையொடு மகிழும் குன்ற நாடன்
 அடைதரும்தோறும், அருமை தனக்கு உரைப்ப,
 'நப் புணர்வு இல்லா நயன் இலோர் நட்பு
 அன்ன ஆகுக' என்னான்; -
 ஒல்காது ஒழி; மிகப் பல்கின தூதே.

நொதுமலர் வரையும் பருவத்து, தோழி தலைவிக்கு அறத்தொடு நிலை பயப்பச்
 சொல்லியது; வரைவு மலிந்ததூஉம் ஆம்.

165. KURIŃCI

(The confidante of the heroine speaks to the heroine,
to be overheard by the hero)

O my friend,
Our lover is the lord of a hill
Where a hunter aims his dart
At the hardy body of a wild-cow
Of timid glances and as the dart
Misses its target, he ascribes the missing
To the fury of a powerful deity,
Taking possession of the hill
And so hastens to conduct a sacrifice
In the joyous company of his kin,
Praying for the rain-clouds
To settle on the mountain.
I had never failed to tell the chief
How rare a lass you were to attain.
Yet he never chose to forsake your kinship,
Notwithstanding the absence of response from you.
So many are the messengers
Of the chief, who visit here,
Seeking your hand to him!
--Anonymous

166. பாலை

பொன்னும் மணியும் போலும், யாழ் நின்
 நன்னர் மேனியும் நாறு இருங் கதுப்பும்;
 போதும் பணையும் போலும், யாழ் நின்
 மாதர் உண்கணும் வனப்பின் தோளும்;
 இவை காண்தோறும் அகம் மலிந்து, யானும்
 அறம் நிலைபெற்றோர் அனையேன்; அதன்தலை,
 பொலந்தொடிப் புதல்வனும் பொய்தல் கற்றனன்;
 வினையும் வேறு புலத்து இலெனே; நினையின்,
 யாதனின் பிரிகோ?-- மடந்தை!--
 காதல் தானும் கடலினும் பெரிதே!

செலவுக் குறிப்பினால் வேறுபட்ட கிழத்திக்குத் தலைவன் சொல்லியது.

166. PĀLAI

(The hero consoles his beloved, who feared that the
hero might part from her)

O darling!

Your charming person is radiant like gold;

Your well-grown and dark hair

Shines like blue-gem!

Your eyes are beautiful and adorned with collyrium.

They resemble a pair of blue-lilies.

Your arms are smooth like bamboo stems.

Whenever I behold you, my heart swells with joy.

I feel as if I were plunged into a state of bliss,

Even like the virtuous folk

Who enjoy the fruit of their virtuous life!

To top all these,

Our beloved son who is adorned with auric bracelets

Has learnt to play.

I have duty none, in a distant land,

That will keep me away from you!

(Then why do you worry yourself?)

--Anonymous

167. நெய்தல்

கருங் கோட்டுப் புன்னைக் குடக்கு வாங்கு பெருஞ் சினை
 விருந்தின் வெண் குருகு ஆர்ப்பின், ஆஅய்
 வண் மகிழ் நாளவைப் பரிசில் பெற்ற
 பண் அமை நெடுந் தேர்ப் பாணியின், ஒலிக்கும்
 தண்ணம் துறைவன் தூதொடும் வந்த
 பயன் தெரி பனுவற் பை தீர் பாண!
 நின் வாய்ப் பணி மொழி களையா--பல் மாண்
 புது வீ ஞாழலொடு புன்னை தாஅம்
 மணம் கமழ் கானல், மாண் நலம் இழந்த
 இறை ஏர் எல் வளைக் குறுமகள்
 பிறை ஏர் திரு நுதல் பாஅய பசப்பே.

தோழி பாணற்கு வாயில் மறுத்தது; தூதொடு வந்த
 பாணற்குச் சொல்லியதூஉம்.--ஆம்.

167.NEYTAL

(The confidante of the heroine refuses entry to the Pāṇan)

You have come here, as the messenger
 Our our lover, the chief of a littoral land!
 His land is thick with Punnai trees
 With dark and upcurved trunks
 Where are perched the flocks of white herons.
 Their ceaseless cry is heard
 Like the tinkling of the bells
 Adorning the lofty chariots,
 Which the bards received as gifts
 From the munificent patron Antiran,
 That holds his diurnal court
 Of limitless mirth,
 O pāṇa, untouched by penury!
 Your sweet melody ever aims at rewards!
 Mind that your humble words
 Will have no impact on my friend.
 They will not help her regain
 The lustre of her crescent-like forehead!
 Alas, this young lass
 Lost her wondrous charm
 As well as her shining bracelets
 In the grove on the beach,
 Fragrant with the comely flowers
 Of Ñālal and Punnai trees!

--Anonymous

168. குறிஞ்சி

கரும்பு உண விரிந்த கருங் கால் வேங்கைப்
 பெருஞ் சினைத் தொடுத்த கொழுங்-கண் இறாஅல்,
 புள்ளுற்றுக் கசிந்த தீம் தேன் கல் அளைக்
 குறக் குறுமாக்கள் உண்ட மிச்சிலைப்
 புன் தலை மந்தி வன் பறழ் நக்கும்
 நன் மலை நாட! பண்பு எனப் படுமோ
 நின் நயந்து உறைவி இன் உயிர் உள்ளாய்,
 அணங்குடை அரவின் ஆர் இருள் நடு நாள்,
 மை படு சிறு நெறி எஃகு துணை ஆக
 ஆரம் கமழும் மார்பினை,
 சாரற் சிறுகுடி ஈங்கு நீ வரலே?

தோழி இரவுக்குறி மறுத்தது.

168. KURIŃCI

(The Companion refuses to arrange a tryst during night)

Chief!

You are from a domain thick with Venkai trees,
 Whose trunks are dark and branches are huge
 And loaded with flowers feeding hives of bees;
 From these branches dangle,
 Richly-honeyed rills, that drip with honey
 When buzzed by swarms of bees;
 The flowing honey fills the pits on the rock below,
 Attracting the children of the hillsfolk
 Who taste it with relish;
 The left out honey is enjoyed
 By the strong cubs of the downy-headed she-monkeys.
 Having no concern for this girl's life,
 Whose heart is full with love for you,
 You visit our hamlet on the slope,
 All alone, holding a lance in your hand
 And your chest smeared with fragrant sandal-cream.
 Alas, you travel through the paths
 Which are narrow, infested with snakes,
 And confusingly gloomy.
 Can this spell good, O chief!

--Anonymous

Latent Meaning

The Venkai - The heroine

The unfolding of flowers --The slander of gossiping women

The honey-comb --The pleasure with the heroine.

The buzzing of bees ---The crowded kin

The children tasting the oozing-out honey--Pallor destroying the heroine's charm.

The left out honey tasted by monkey-cub --The rest of her charm occasion ally enjoyed by the hero.

169. முல்லை

'முன்னியது முடித்தனம் ஆயின், நன்னுதல்!
 வருவம்' என்னும் பருவரல் தீர,
 படும்கொல், வாழி, நெடுஞ் சுவர்ப் பல்லி--
 பரற் றலை போகிய சிரற் றலைக் கள்ளி
 மீமிசைக் கலித்த வீ நறு முல்லை
 ஆடு தலைத் துருவின் தோடு தலைப்பெயர்க்கும்
 வன் கை இடையன் எல்லிப் பரீஇ,
 வெண் போழ் தைஇய அலங்கல்அம் தொடலை
 மறுகுடன் கமழும் மாலை,
 சிறுகுடிப் பாக்கத்து எம் பெரு நகரானே,

வினை முற்றி மறுத்தராநின்றான் நெஞ்சிற்கு உரைத்தது.

169. MULLAI

(The hero speaks to his heart on his way home)

O my heart!
This is evening hour;
Now, the strong-handed shepherds
Who had taken their herds
Of swaying heads to the pasture for grazing
Would return to our village;
Their garlands spread
Sweet fragrance all through our village
Dight with small houses; these are garlands,
Woven of the Mullai flowers and the narrow strips of palmyra blades;
The shepherds collect these flowers
From the well-sprouted vines that creep over the cactuses,
Whose tops resemble verily kingfishers,
And which thrive in the pebbled wasteland.
Would the lizard that crawls in the high wall of our mansion
Click and inform our beloved,
Of our home-coming,
To relieve her of her intense pain
Which she had suffered all these days
Since we took leave of her saying,
"Darling of comely forehead!
I will be back here
As soon as I accomplish my task!"

--Anonymous

170. மருதம்

மடக் கண், தகரக் கூந்தல், பணைத் தோள்,
 வார்ந்த வால் எயிற்று, சேர்த்து செறி குறங்கின்,
 பிணையில் அம் தழை தைஇய, துணையில்ள்
 விழவுக் களம் பொலிய வந்து நின்றனளே;
 எழுமினோ எழுமின், எம் கொழுநற் காக்கம்;
 ஆரியர் துவன்றிய பேர் இசை முள்ளூர்,
 பலர் உடன் கழித்த ஒள் வாள் மலையனது
 ஒரு வேற்கு ஓடியாங்கு, நம்
 பன்மையது எவனோ, இவள் வன்மை தலைப்படினே?

தோழி விறலிக்கு வாயில் மறுத்தது.

170. MARUTAM

(The companion of the heroine refuses entry to the woman dancer
who visits as the messenger of the hero)

Friends,
Let us hasten to protect our spouses
From this young hetaira!
Behold the danseuse
Who has come alone!
Her very presence adds
To the charm of the arena!
Her eyes are battling
And her tresses smell with unguents!
Her shoulders are wide and her teeth are close-set
And silvery; her thighs are fleshy and close to each other!
She has adorned herself with flower-wreaths
And bunches of leaves!
Should she achieve her end,
Our collective strength will have no impact!
We will be nowhere like the crowded Aryan warriors
With their unsheathed swords
Who fled all at once
On their sighting Malayan*
Who was armed with his single spear
In the battle fought at famed Mullür.

--Anonymous.

*Malayan: He was one of the seven patrons of the ancient period.
He was the chief of Mullur.

171. பாலை

நீர் நசைக்கு ஊக்கிய உயவல் யானை
 வேனிற் குன்றத்து வெவ் வரைக் கவாஅன்
 நிலம் செல, செல்லாக் கயந் தலைக் குழவி
 சேரிஅம் பெண்டிர் நெஞ்சத்து எறிய
 ஊர் ஆன்கன்றொடு புகுதும் நாடன்
 பன் மலை அருஞ் சுரம் இறப்பின், நம் விட்டு,
 யாங்கு வல்லுந மற்றே - ஞாங்க
 வினைப் பூண் தெண் மணி வீழ்ந்தன நிகர்ப்பக்
 கழுது கால்கொள்ளும் பொழுது கொள் பானாள்,
 ஆர்வ நெஞ்சமொடு அளைஇ,
 மார்பு உறப் படுத்தல் மரீஇய கண்ணே ?

பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைமகட்கு உரைத்தது.

171. PĀLAI

(The companion of the heroine speaks on knowing of the plan
of the hero to part from them)

O my friend!

In our lover's land, a she-elephant that grieves of acute thirst

Walks into a flaming land

Which is girt with many a hill,

Seeking water, when its soft-headed calf

Goes astray and gets into a hamlet

Together with the calves of the cows,

To the great consternation of the village women.

Should he leave us here alone

And tread a hazardous and rocky wilderness.

How shall our eyes close in sleep?

Ours are the eyes which used to enjoy blissful sleep

In the close clasp of his chest,

Our loving heart becoming one with his own,

During the midnight, when the ghouls roam about

Resembling so many spears

Shorn of their well-wrought and clear-toned bells!

--Anonymous.

172. நெய்தல்

விளையாடு ஆயமொடு வெண் மணல் அழுத்தி,
 மறந்தனம் துறந்த காழ் முளை அகைய,
 'நெய் பெய் தீம் பால் பெய்து இனிது வளர்த்தது
 நும்மினும் சிறந்தது; நுவ்வை ஆகும்' என்று,
 அன்னை கூறினள், புன்னையது நலமே –
 அம்ம! நாணுதும், நும்மொடு நகையே;
 விருந்தின் பாணர் விளர் இசை கடுப்ப,
 வலம்புரி வான் கோடு நரலும் இலங்கு நீர்த்
 துறை கெழு கொண்க!- நீ நல்கின்,
 இறைபடு நீழல் பிறவுமார் உளவே.

பகற்குறி வந்த தலைமகனைத் தோழி வரைவு கடயாது;
 குறிபெயர்த்தீடும் ஆம்.

172. NEYTAL

(The companion of the heroine speaks importuning
the hero to wed the heroine eftsoon)

O chief of a littoral domain
Where in the sweet-watered ford,
The right-whorled and white conch-shells
Sound sweetly like the Vilari tune*
Of the newly arrived musicians!
Our mother spoke at length,
The greatness of this Punnai tree thus:
"My friends and myself, when we were young,
Sported in the sandy beach;
Then, we forgot altogether of the ripe seed of Punnai,
Which we buried in the white sand;
Later, it grew into a young plant
Which we nurtured with love,
Feeding it with ghee and milk!
So the Punnai tree is your elder sister,
Sweeter far than you yourself!"
So chief, we feel embarrassed
To sport with you beside it.
Should you consent,
There are other trees with rich shades
Where we can sport!

--Anonymous

*Vilari - One of the seven musical notes.

The seven musical notes of ancient Tamil music are as follows:

1) Kural, 2) Tuttam, 3) Kaikkilai, 4) Ulai, 5) Iji, 6) Vilari, 7) Tāram

173. குறிஞ்சி

சுனைப் பூக் குற்றும், தொடலை தைஇயும்,
 மலைச் செங் காந்தட் கண்ணி தந்தும்,
 தன் வழிப் படுஉம் நம் நமயந்தருளி,
 வெறி என உணர்ந்த அரிய அன்னையை,
 கண்ணினும் கனவினும் காட்டி, "இந் நோய்
 என்னினும் வாராது; மணியின் தோன்றும்
 அம் மலை கிழவோன் செய்தனன் இது' எனின்,
 படு வண்டு ஆர்க்கும் பைந் தார் மார்பின்
 நெடு வேட்கு ஏதம் உடைத்தோ?--
 தொடியோய்! கூறுமதி, வினவுவல் யானே.

தோழி தலைவிக்கு உரைப்பாளாய், சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது;
 வெறி அச்சுறீஇத் தோழி அறத்தொடு நிலை பயப்பித்ததூஉம் ஆம்.

173. KURIŃCI

(The friend of the heroine speaks to the heroine to be overheard
by the hero)

My friend,
We are the devotees of Lord Murukan
To whom we offer the wreaths
Woven of the red-hued Kāntal blooms
Of the hill and the flowers plucked from the springs!
If He showers on us His grace
And let our mother, ever-wary and critical,
Know, both in reality and also in her dream,
That our present grief is
Neither the work of Him, nor of other deities,
What will betide Him? What if He tells her
That it is owing to the chief,
Of a comely hill, that glows like blue gem?
Alas, our mother believes
That it is the work of the Lord
Who adorns Himself with the fresh garlands,
Which are buzzed by a swarm of bees!

--Anonymous.

174. பாலை

'கற்றை ஈந்தின் முற்றுக் குலை அன்ன
 ஆள் இல் அந்தத் தாள் அம் போந்தைக்
 கோளுடை நெடுஞ் சினை ஆண் குரல் விளிப்பின்,
 புலி எதிர் வழங்கும் வளி வழங் ஆர் இடைச்
 சென்ற காதலர் வந்து, ,இனிது முயங்கி,
 பிரியாது ஒரு வழி உறையினும், பெரிது அழிந்து
 உயங்கினை, மடந்தை!' என்றி -- தோழி!—
 அற்றும் ஆகும், அஃது அறியாதோர்க்கே;
 வீழாக் கொள்கை வீழ்ந்த கொண்டி
 மல்லல் மார்பு மடுத்தனன்
 புல்லு மற்று எவனோ, அன்பு இலங்கடையே?

வினை முற்றி வந்து எய்திய காலத்து, ஆற்றாளாய தலைவியைத்
 தோழி வற்புறீஇ நின்றுறாட்கு அவள் சொல்லியது.

174. PĀLAI

(The heroine speaks to her friend, when she consold her,
after the hero had returned from abroad)

“Our lover went through a barren land
Rich in Tāļi Pōntai trees*
With bunches of fruits amidst high leaves;
These fruits are very like the ripened date fruits;
From one such tree, a male bird
Calls its mate when a tiger growls
Causing echo in the wilderness.
Now he has returned and abides with you
Inseparably, and delights you with his sweet embrace.
Yet you seem to be greatly anguished!”
This makes you wonder at my state.
For those who are ignorant of the truth,
It will seem so.
But know that our lover, once a man of strong conviction,
Has changed; he offers his chest to the hetairas!
What joy can we derive
From his embrace, so loveless?

--Anonymous.

Tāli Pontai: A kind of Palmyra.

175. நெய்தல்

நெடுங் கடல் அலைந்த கொடுந் திமிற் பரதவர்
 கொழு மீன் கொள்ளை அழி மணல் குவைஇ,
 மீன் நெய் அட்டிக் கிளிஞ்சில் பொத்திய
 சிறு தீ விளக்கில் துஞ்சும், நறு மலர்ப்
 புன்னை ஒங்கிய, துறைவனொடு அன்னை
 தான் அறிந்தன்றோ இவளே; பானாள்
 சேரிஅம் பெண்டிர் சிறு சொல் நம்பி,
 சுடுவான் போல நோக்கும்,
 அடு பால் அன்ன என் பசலை மெய்யே.

தோழி சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது.

175. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to be overheard by the hero
who stands near the fence)

O friend!
Our lover is the chief of a littoral land
Where the fisherfolk steer their curved boats
In the waters and net succulent fishes
And make heaps of them on the sandy beach and sleep
In the light of the tiny-flamed lamps
Of conch-shells, fueled with melted fish-fat..
In their abodes amidst tall Punnai trees
Loaded with fragrant flowers.
Though our mother knows not
Anything about our clandestine kinship
With that chief, she believes the base gossip of the women
Who wield their tongues during the mid-night,
And casts her angry looks at my body.
Which is pervaded by pallor,
Yellow like the boiling milk,
As if she intends to scorch me with her eyes!

--Anonymous.

Latent Meaning

The fisherfolk who went for a fish-hunt heap their catch in the beach and sleep in the light of the shell-lamp. This implies that the hero should go abroad, fetch riches and heap them in their foreyard and wed the heroine and live peacefully.

176. குறிஞ்சி

எம் நயந்து உறைவி ஆயின், யாம் நயந்து
 நல்கினம் விட்டது என்? நலத்தோன் அவ் வயின்
 சால்பின் அளித்தல் அறியாது, 'அவட்கு அவள்
 காதலள் என்னுமோ?" உரைத்திசின்தோழி! –
 நிரைத்த யானை முகத்து வரி கடுப்பப்
 போது பொதி உடைந்த ஒண் செங் காந்தள்
 வாழை அம் சிலம்பின் வம்பு படக் குவைஇ,
 யாழ் ஒர்த்தன்ன இன் குரல் இன வண்டு,
 அருவி முழுவின் பாடொடு ஓராங்கு,
 மென்மெல இசைக்கும் சாரல்,
 குன்ற வேலித் தம் உறைவின் ஊரே.

பரத்தை தலைவியின் பாங்கிக்குப் பாங்காயினார் கேட்ப,
 விறலிக்குச் சொல்லியது.

176. KURIŃCI

(The hetaira speaks to be heard by the kin of the
confidante of the heroine)

The bright red Kanta! unfold all at once
In this hilly domain; these flowers
Which glow like the serried specks, on an elephant's face,
Send forth their sweet fragrance, all over
The hill-slope, rich in banana trees;
The hives of bees hum sweetly,
Like the Yal-melody,
And the humming gets mingled
With the rhythmic sound of the cascading stream
Such is the village of our lover!
Will this village conclude,
That his love for his wife
Is greater than his love for us?
If it does, it is nothing but sheer ignorance!
I let her husband go to his house,
Quite willingly, for, she has love for me,
And I too reciprocate her love!
He has some concern for his wife,
Because it well fits the ways of the world,
It does not mean that his love for her is genuine!

--Anonymous

Latent Meaning

As the red Kanta! unfolds, the bees sing together with the falling stream. This implies: The hero will be happy with his wife. We will sing accompanied by drums and he will come to us attracted by our music.

177. பாலை

பரந்து படு கூர் எரி கானம் நைப்ப,
 மரம் தீயுற்ற மகிழ் தலைஅம் காட்டு
 ஒதுக்கு அரும் வெஞ் சுரம் இறந்தனர் மற்றவர்;
 குறிப்பின் கண்டிசின் யானே; நெறிப்பட,
 வேலும் இலங்கு இலை துடைப்ப; பலகையும்
 பீலி சூட்டி மணி அணிபவ்வே;
 பண்டினும் நனி பல அளிப்ப; இனியே
 வந்தன்று போலும் - தோழி!--நொந்து நொந்து,
 எழுது எழில் உண்கண் பாவை
 அழிதரு வெள்ளம் நீந்தும் நாளே.

செலவுக் குறிப்பு அறிந்த தலைமகள் தோழிக்கு உரைத்தது.

177. PĀLAI

(The heroine speaks to her confidante)

My friend,
 I am quite sure that our lover will soon part from us,
 And tread a wilderness fearsome,
 Where the high-flamed wild fire burns down
 The jungle, rendering all trees useless
 And every sign of life is done away with;
 I see him cleansing
 The leaf of his lance and setting it right;
 He bells the shield and decks it with peacock's feathers.
 His love for me is unusually great now-a-days.
 Does it mean, my friend,
 That the fateful day has come,
 When I should grieve endlessly
 And swim amidst the flood of tears?
 Will the tears screen my eyes,
 Which are comely and knol-fed?
 --Anonymous.

178. நெய்தல்

ஆடு அமை ஆக்கம் ஐது பிசைந்தன்ன
 தோடு அமை தூவித் தடந் தாள் நாரை
 நலன் உணப்பட்ட நல்கூர் பேடை
 கழி பெயர் மருங்கில் சிறு மீன் உண்ணாது,
 கைதை அம் படு சினைப் புலம்பொடு வதியும்
 தண்ணம் துறைவன் தேரே கண்ணின்
 காணவும் இயைந்தன்றுமன்னே; நாணி
 நள்ளென் யாமத்தும் கண் படை பெறேஎன்;
 புள் ஒலி மணி செத்து ஓர்ப்ப,
 விளிந்தன்றுமாதா, அவர்த் தெளிந்த என் நெஞ்சே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி செறிப்பு அறிவுறீஇயது.

178. NEYTAL

(The companion speaks to the heroine to be overheard
by the hero, who waits near the fence)

In our chief's domain with cool fords,
A helpless female stork of anguished heart
Perches on the huge branch of a Tālai bush,
Refusing to eat the small fishes
From the creek nearby, as a male stork,
Endowed with long legs and heavy feathers,
Resembling the gently crushed gauze-like skin,
White and soft of the swaying bamboo,
Had enjoyed its fresh charm.
There were lucky days, when we were pleased
To behold the chariot of our lover,
Coursing through our beach!
But now, alas, I remain sleepless,
Even during this midnight, assailed by my sense of shame!
My poor heart, which foolishly trusted him,
Is now, getting crushed on hearing the chirping
Of the birds, as the chirping sounds
Very like the tinkle of his chariot-bells!

--Anonymous.

Latent Meaning :

The female stork sits all alone on a branch, forsaking food, after its charm having been enjoyed by a male bird,
This description implies that the hero had enjoyed the feminine charm of the heroine, as a result of which the heroine forsakes food and is confined to her home, unable to meet her lover again.

179. பாலை

இல் எழு வயலை ஈற்று ஆ தின்றென,
 பந்து நிலத்து எறிந்து, பாலை நீக்கி,
 அவ் வயிறு அலைத்த என் செய் வினைக் குறுமகள்
 மான் அமர்ப்பன்ன மையல் நோக்கமொடு,
 யானும் தாயும் மடுப்ப, தேனொடு
 தீம் பால் உண்ணாள் வீங்குவனள் விம்மி,
 நெருநலும் அனையள்மன்னே; இன்றே,
 மை அணற் காளை பொய் புகலாக,
 அருஞ் சுரம் இறந்தனள் என்ப -- தன்
 முருந்து ஏர் வெண் பல் முகிழ் நகை திறந்தே.

மனை மருட்சி.

179. PĀLAI

(The mother laments over her daughter's elopement)

Even yesterday, my young daughter,
 Skilled in doing things,
 Threw away her ball and forsook her doll,
 And struck her hand against her stomach,
 For, a cow which had calved recently,
 Had eaten away the Vayalai vine,
 Which she reared in our home.
 She, with her enticing eyes,
 Which resemble those of a doe's,
 Sobbed bitterly, and refused to be fed with milk,
 By her nurses and me!
 She, even she, is reported
 To have eloped with her lover,
 Who is a dark-bearded lad,
 Through a hazardous jungle, lured by his false affirmations.
 I am told that she followed him,
 With a smile on her visage,
 And her teeth a little exposed –
 The teeth, which resemble
 The ends of quills
 --Anonymous.

180. மருதம்

பழனப் பாகல் முயிறு மூசு குடம்பை
 கழனி நாரை உரைத்தலின், செந்நெல்
 விரவு வெள்ளரிசியின் தாஅம் ஊரன்
 பலர்ப் பெறல் நசைஇ, நம் இல் வாரலனே;
 மாயோள், நலத்தை நம்பி விடல் ஒல்லாளே;
 அன்னியும் பெரியன்; அவனினும் விழுமிய
 இரு பெரு வேந்தர், பொரு களத்து ஒழித்த
 புன்னை விழுமம் போல,
 என்னொடு கழியும் இவ் இருவரது இகலே.

தலைமகற்கு வாயில் நேர்ந்த தோழி தலைமகளிடத்துப்
 பொறாமை கண் சொல்லியது.

180. MARUTAM

(The confidante speaks to the heroine after allowing entry to the hero,
who returned from the house of the hetaira)

O my friend!
 Our lover is the chief of a fertile plain.
 Here, the field-cranes suck with their beaks,
 The red-ants from their nests,
 Built on the jack trees, hard by the paddy fields.
 The ants as well as their eggs
 Get strewn on the ground and look like the grains
 Of paddy and white rice mixed together.
 He seldom visits our home,
 As he is after numerous harlots.
 This dark-hued young girl
 Thinks very high of her beauty
 And refuses to cool down.
 It seems that the quarrel between these lovers
 Will end only at my death,
 Even like the feud between renowned Anni
 And Titiyan, came to an end
 At the fall of the Punnai tree in full bloom!
 --Anonymous.

Note:

The Punnai tree was the guardian tree of Anni. It was cut down by Titiyan at Kurukkaipparantali in the domain of the former. This episode is mentioned in verses 45 and 145 of Akananūru.

181. முல்லை

உள் இறைக் குரீஇக் கார் அணற் சேவல்
 பிற புலத் துணையோடு உறை புலத்து அல்கி,
 வந்ததன் செல்வி நோக்கி, பேடை
 நெறி கிளர் ஈங்கைப் பூவின் அன்ன
 சிறு பல் பிள்ளையொடு குடம்பை கடிதலின்,
 துவலையின் நனைந்த புறத்தது அயலது
 கூரல் இருக்கை அருளி, நெடிது நினைந்து,
 ஈர நெஞ்சின் தன் வயின் விளிப்ப,
 கையற வந்த மையல் மாலை
 இரீஇய ஆகலின், இன் ஒலி இழந்த
 தார் அணி புரவி தண் பயிர் துமிப்ப
 வந்தன்று, பெருவிறல் தேரே;
 உய்ந்தன்றாகும், இவள் ஆய் நுதற் கவினே.

வினை முற்றிப் புகுந்தது கண்டதோழி மகிழ்ந்து உரைத்தது.

181. MULLAI

(The companion expresses her joy over the return of the hero)

This is the painful evening of the rainy season
 A male sparrow of darksome neck,
 Abides with its mate and its fledgelings
 In the eaves of a house; its young ones
 Look very like the Inkai blooms
 Which are tiny and curly;
 The male sparrow returns to its abode,
 After a brief stay with another bird
 In a different place;
 Its body bears signs of its union with that bird;
 So its sulking mate, backed by its young ones
 Refuses entry to its mate,
 As a result of which, the poor male bird
 Stays away all the while getting drenched by the pouring rain.
 This evokes pity in the sulking female,
 And so after deep thinking,
 It invites its shivering mate to its nest.
 Finding option none,
 The male returns to its nest.
 At this hour, the chariot of the victorious hero
 Has arrived, drawn by the horses
 That galloped along the path,
 Trampling the tender crops in it.
 The bells on them, have lost their sweet tinkling,
 As the rains had dampened them.
 It is certain that the small forehead
 Of this girl will no more be pervaded by pallor.
 --Anonymous.

Latent Meaning :

The female bird with its young ones refuses admission to its mate for its lapse but finally admits it into her nest taking pity on its plight. This implies that the heroine in the past took her friends with her and refused entry to her spouse as he returned from the house of a hetaira. But now she is expected to receive him warmly.

182. குறிஞ்சி

நிலவும் மறைந்தன்று; இருளும் பட்டன்று;
 ஓவத்து அன்ன இடனுடை வரைப்பின்,
 பாவை அன்ன நிற் புறங்காக்கும்
 சிறந்த செல்வத்து அன்னையும் துஞ்சினள்;
 கெடுத்துப்படு நன் கலம் எடுத்துக் கொண்டாங்கு,
 நன் மார்பு அடைய முயங்கி, மென்மெல,
 கண்டனம் வருகம் சென்மோ ?-- தோழி!—
 கீழும் மேலும் காப்போர் நீத்த
 வறுந் தலைப் பெருங் களிறு போல,
 தமிழன் வந்தோன், பனியலை நீயே!

வரைவு நீட்டிப்ப, தலைமகள் ஆற்றாமை அறிந்த தோழி
 சிறைப்புறமாகச் சொல்லி வரைவு கடாயது.

182. KURIŇCI

(The confidante of the heroine speaks to the heroine
overheard by the hero)

The moon has vanished
And gloom has spread!
We are girls, as charming as well-wrought images
Which our prosperous mother protects with care,
In our painting-like comely house.
She, even she, is now
Immersed in sweet slumber.
Why not we fare forth to meet our lover
And enjoy his sweet embrace and then return home?
He has come here all alone, in spite of the pouring dew.
He has come here, like a tusker
Without its usual head-cover
And also without the riding mahouts
And the guards who protect it walking with it.
Shall we return home leisurely,
After embracing his broad chest
As eager as the folk Who regain their once-lost jewel?

--Anonymous.

183. நெய்தல்

தம் நாட்டு விளைந்த வெண்ணெல் தந்து,
 பிற நாட்டு உப்பின் கொள்ளை சாற்றி,
 நெடு நெறி ஒழுகை நிலவு மணல் நீந்தி,
 அவண் உறை முனிந்த ஒக்கலொடு புலம் பெயர்ந்து,
 உமணர் போகலும் இன்னாதாகும் –
 மடவை மன்ற - கொண்க!—வயின்தோறு
 இன்னாது அலைக்கும் ஊதையொடு ஓரும்
 நும்இல் புலம்பின் மாலையும் உடைத்தே;
 இன மீன் ஆர்ந்த வெண் குருகு மிதித்த
 வறு நீர் நெய்தல் போல,
 வாழாள் ஆதல் சூழாதோயே.

வரைவிடை வைத்துப் பிரியும் தலைவற்குத் தோழி சொல்லியது.

183. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the hero who is about to part
from the heroine)

The caravan of salt-vendors
Move on with long rows of bullock carts,
Through the stretches of white sand,
Glowing like moonlight;
On their way, they barter the sea-born salt,
Which they secured from the producers
In the littoral region
In exchange of white paddy grains,
The produce of their own domain.
It is indeed painful
For the folk, when they watch the caravan leaving
Their village; even so, chief,
Your parting from here will cause us pain!
The benumbing northerly
Plays havoc everywhere; to add to this,
The evening too sets in, fully armed
With loneliness; this loneliness is the result of your parting.
This girl will cease to survive,
Even like the Neytal flowers
That cannot survive, when trampled
By cranes, which had eaten many kinds of fishes to their fill.
I am quite sure, chief,
That your ignorance is great;
For, you have failed to realise this fact!

--Anonymous.

184. பாலை

ஒரு மகள் உடையேன் மன்னே ; அவளும்
 செரு மிகு மொய்ம்பின் கூர்வேற் காளையொடு
 பெரு மலை அருஞ் சுரம் நெருநல் சென்றனள்;
 'இனியே, தாங்கு நின் அவலம்' என்றிர்; அது மற்று
 யாங்ஙனம் ஒல்லுமோ? அறிவுடையீரே!
 உள்ளின் உள்ளம் வேமே - உண்கண்
 மணி வாழ் பாவை நடை கற்றன்ன என்
 அணி இயற் குறுமகள் ஆடிய
 மணி எர் நொச்சியும் தெற்றியும் கண்டே.

மனை மருட்சி.

184. PĀLAI

(The lamentation of the mother when her daughter had eloped)

My daughter is the only child of mine!
 Alas, she, even she, eloped yesterday
 With her bull-like lover, whose puissance
 Excels in the battle-field.
 He bears on his shoulder,
 A spear with sharp-tipped leaf!
 She treads with him a perilous path,
 That cuts across hills.
 You folk advise me to bear the pain!
 But how shall I bear it
 O women endowed with wisdom?
 My heart is aflame, every time I behold,
 The Nocci shrub with blue gem-like blooms,
 And the pial, where she used to sport,
 How dear a child is she to me!
 When she walked, I just felt
 As if the pupil inside my khol-bed eye
 Had come out and learnt to walk!
 (How shall I bear her separation?)

--Anonymous.

185. குறிஞ்சி

ஆனா நோயோடு அழி படர்க் கலங்கி,
 காமம் கைம்மிக, கையறு துயரம்
 காணும், நல்காய் ஆயின் -- பாணர்
 பரிசில் பெற்ற விரி உளை நல் மான்
 கவி குளம்பு பொருத கல் மிசைச் சிறு நெறி,
 இரவலர் மெலியாது ஏறும், பொறையன்
 உரை சால் உயர் வரைக் கொல்லிக் குடவயின்,
 அகல் இலைக் காந்தள் அலங்கு குலைப் பாய்ந்து,
 பறவை இழைத்த பல் கண் இறா அல்
 தேனுடை நெடு வரை, தெய்வம் எழுதிய
 வினை மாண் பாவை அன்னோள்
 கொலை சூழ்ந்தனளால் -- நேகோ யானே.

பாங்கற்கத் தலைவன் சொல்லியது; சேட்படுக்கும்
 தோழிக்குத் தலைவன் சொல்லியதூஉம் ஆம்.

185. KURIN̄CI

(The hero speaks to his friend)

O my friend!
 My beloved is as charming as the image, artfully made
 By a deity in the Kolli range
 That abounds in sweet honey, stored by the bees,
 In the many-eyed combs,
 After having buzzed the swaying bunches of blooms
 Of the wide-leaved Kāntaḷ plants
 Thriving in the western range
 Of the Kolli mountain of high renown,
 Which is in the realm of Poraiyan.
 Here, the paths are levelled
 By the constant contact of the conical hooves
 Of the horses with spread-out manes,
 Which the Pāṇās receive as gifts from the monarch.
 Along these narrow and levelled paths,
 The suppliants ceaselessly walk
 Tirelessly to meet this king and receive gifts.
 I very much believe that my beloved intends to take my life off!
 I am endlessly tormented by grief.
 My heart is squeezed by numerous thoughts.
 I am greatly confused and my love has swelled beyond my bearing.
 I am rendered helpless.
 Even after witnessing this pitiable plight of mine,
 You do not come to my rescue.
 I deem it the fruit of my past sin!

--Anonymous.

Note:

The Kollippāvai, a beautiful statue of a woman was believed to have been carved out by some deity in the western slope of the Kolli Hills in the ancient Cēra country. The name Porayan means the king of hills.

186. பாலை

கல் ஊற்று ஈண்டல கயன் அற, வாங்கி,
 இரும் பிணர்த் தடக் கை நீட்டி, நீர் கொண்டு,
 பெருங் கை யானை பிடி எதிர் ஓடும்
 கானம் வெம்பிய வறம் கூர் கடத்திடை,
 வேனில் ஓதி நிறம் பெயர்முது போத்து,
 பாண் யாழ் கடைய, வாங்கி, பாங்கர்
 நெடு நிலை யாஅம் ஏறும் தொழில் –
 பிறர்க்கு என முயலும் பேர் அருள் நெஞ்சமொடு
 காமர் பொருட் பிணிப் போகிய
 நாம் வெங் காதலர் சென்ற ஆறே.

பிரிவிடை மெலிந்த தோழிக்குத் தலைவி சொல்லியது.

186. PĀLAI

(The heroine speaks to her companion)

O friend!
 Our lover's heart, filled with limitless grace
 For his fellowmen is ever poised to help them.
 He parted from us and went to a distant land,
 His heart strongly bound, by the desire
 To come by riches.
 Now he is treading a fearful wilderness.
 The forest is parched by the aestival heat
 To the core. Drought reigns supreme in this forest,
 Where a thirsty tusker extends its huge trunk,
 Which is dark and wrinkled, into a dry spring
 Amidst rocks; it sucks out the scanty water from it
 And rushes towards its loving mate to slake its thirst.
 Here also is seen, an old chameleon that changes its hue
 Struggles hard to move about
 Owing to the summer heat.
 Suddenly it gains strength,
 On hearing the musical notes
 Of the Pāṇās, who strum their Yal
 While treading the forest, and ascends
 To the top of a tall Yā tree.
 (Alas, what shall I do?
 Our lover treads such an awful forest, enduring all pain!)

--Anonymous

187. நெய்தல்

நெய்தல் கூம்ப, நிழல் குணக்கு ஒழுக,
 கல் சேர் மண்டிலம் சிவந்து நிலம் தணிய,
 பல் பூங் கானலும் அல்கின்றன்றே;
 இன மணி ஒலிப்ப, பொழுது படப் பூட்டி,
 மெய்ம் மலி காமத்து யாம் தொழுது ஒழிய,
 தேரும் செல் புறம் மறையும்; ஊரொடு
 யாங்கு ஆவதுகொல் தானே - தேம் பட
 ஊது வண்டு இமிரும் கோதை மார்பின்,
 மின் இவர் கொடும் பூண், கொண்கனொடு
 இன் நகை மேவி, நாம் ஆடிய பொழிலே.

தலைமகன் பகற்குறி வந்து மீள்வானது செலவு நோக்கி,
 தலைமகள் தன்னுள்ளே சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது.

--ஒளவையார்.

187. NEYTAL

(The heroine speaks to herself when the hero takes leave of her
after a day-time meeting)

The Neytal flowers fold
While the shadows fall to the east;
The sun, having turned ruddy
Has sunk in the western hill;
The multi-flowered grove
Has lost its usual charm;
Our grief is intense and we know not
Of the means to rid it;
Alas, we are made to stand, our hands folded,
And gaze with concern
At the chariot of our lover
That vanishes from our sight at a distance,
Being pulled by horses, adorned with a cluster of bells;
Alas, what will betide this village,
And this grove? It is here,
We spent our time in gleeful laughter
And, sporting with the chief
Of a littoral domain,
Who wears curved jewels
And wreaths of honeyed blossoms
Buzzed ever by a swarm of bees!

--Avvaiyār.

188. குறிஞ்சி

படு நீர்ச் சிலம்பில் கலித்த வாழைக்
 கொடு மடல் ஈன்ற கூர் வாய்க் குவி முகை,
 ஒள் இழை மகளிர் இலங்கு வளைத் தொடும்
 மெல் விரல் மோசை போல, காந்தள்
 வள் இதழ் தோயும் வான் தோய் வெற்ப!
 “நன்றி விளைவும் தீதொடு வரும்” என,
 அன்று நற்கு அறிந்தனள் ஆயின், குன்றத்துத்
 தேம் முதிர் சிலம்பில் தடை இய
 வேய் மருள் பணைத் தோள் அழியலள்மன்னே.

பகற்குறி மறுத்து வரைவு கடாயது.

188. KURIŃCI

(The companion of the heroine importunes the hero
to wed her friend eftsoon)

O Chief of a sky-high mountain
Where a sharp-tipped conical bud
Of a banana tree, flourishing in the slope,
Abounding in deep springs,
Touches the fleshy petal of the red Kāntal flower
That resembles the Mōcai*,
Which the brightly-jewelled women-folk
Wear in their slender fingers
And which are fastened to their bracelets!
Had my friend known beforehand,
That a good act performed in the past
Will, in future, fetch only evil results,
She would not now suffer so much!
Her fleshy shoulders
Which once resembled the supple bamboos
Growing in the honey-smelling slope
Would not fade away!

--Anonymous.

* Mōcai - a finger ornament.

189. பாலை

நம் அலது இல்லா நம் நயந்து அருளி
 இன்னும் வாரார்; ஆயினும், சென்னியர்,
 தெறல் அருங் கடவுள் முன்னர், சீறியாழ்
 நரம்பு இசைத்தன்ன இன் குரற் குருகின்
 கங்கை வங்கம் போகுவர் கொல்லோ –
 எவ் வினை செய்வர்கொல் தாமே?- வெவ் வினைக்
 கொலை வல் வேட்டுவன் வலை பரிந்து போகிய
 கானப் புறவின் சேவல் வாய் நூல்
 சிலம்பி அம் சினை வெருஉம்,
 அலங்கல் உலவைஅம் காடு இறந்தோரே?

பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

189. PĀLAI

(The companion consoles the heroine in the absence of the hero)

Our lover who is indispensable for our survival
 Has not yet returned, to shower his love on us.
 Alas, I do not know of his whereabouts!
 Could he have sailed somewhere
 In a ship? Is he sailing in the waters of the Ganges
 Which abounds in swans, endowed with sweet voice
 Like the melody of the small Yal
 Which the pāṇās play
 Before a wrathful deity?
 What else would our lover do? –
 Our lover, who trod a barren land
 Where a wild pigeon that had escaped
 The net of a murderous hunter
 Now dreads the spider-web
 In the wind-tossed wilderness
 --Anonymous.

Note:

Small Yal: A stringed instrument which was widely employed by the musicians. It had seven strings. There are too many references to this instrument in the Cankam poems. A good description of its parts can be gleaned from the Cirupāṇāruppaṭai, one of the ten idylls.

190. குறிஞ்சி

நோ, இனி; வாழிய - நெஞ்சே! மேவார்
 ஆர் அரண் கடந்த மாரி வண் மகிழ்த் -
 திதலை எஃகின் சேந்தன் தந்தை,
 தேம் கமழ் விரி தார் இயல் தேர் அழிசி,
 வண்டு மூசு நெய்தல் நெல்லிடை மலரும்
 அரியல் அம் கழனி ஆர்க்காடு அன்ன
 காமர் பணைத் தோள் நலம் வீறு எய்திய,
 வலை மான் மழைக் கண், குறுமகள்
 சில் மொழித் துவர் வாய் நகைக்கு மகிழ்ந்தோயே!

பின்னின்ற தலைமகன் ஆற்றானாகி நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது;
 அல்லகுறிப்பட்டு மீள்வான் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதூஉம் ஆம்;
 இடைச் சுரத்துச் சென்று தலைமகள் நலம் உள்ளி மீளலுற்ற நெஞ்சினைக்
 கழறியதூஉம் ஆம்.

190. KURIŅCI

(The hero speaks to his heart standing behind the heroine's friend,
seeking her favour)

My heart!

Cēntan is the victor who captured many an impregnable fortress
Of the enemies, rare to capture.

In generosity, he is a peer to the rain clouds.

He is fond of getting inebriated with toddy.

He wields a spear with speckled leaf.

Alici is his father, who is the rider of a beautiful chariot.

A garland woven of opened flowers adorns his chest.

His Ārkkātu is rich in paddy-fields

Where Neytal flowers drip with honey

Amidst paddy crops.

The swelled arms of our young beloved

Are charming to look at like that city of Arkkātu;

Her cool and bewildered eyes

Resemble the eyes of a doe

That got into a net.

O My heart! you fell a prey to the sweet smile

That bloomed in her ruddy lips

Which issue forth but a few words.

O you, poor one, will henceforth suffer a lot!

May you live long!

--Anonymous.

191. நெய்தல்

‘சிறு வீ ஞாமல் தேன் தோய்ஒள் இணர்
 நேர் இழை மகளிர் வார் மணல் இழைத்த
 வண்டற் பாவை வன முலை முற்றத்து,
 ஒண் பொறிச் சுணங்கின் ஐது படத் தாஅம்
 கண்டல் வேலிக் காமர் சிறுகுடி,
 எல்லி வந்தன்றோ தேர்?” எனச் சொல்லி,
 அலர் எழுந்தன்று இவ் ஊரே; பலருளும்
 என் நோக்கினளே அன்னை; நாளை
 மணிப் பூ முண்டகம் கொய்யேன் ஆயின்,
 அணிக் கவின் உண்மையோ அரிதே; மணிக் கழி
 நறும் பூங் கானல் வந்து, அவர்
 வறுந் தேர் போதல் அதனினும் அரிதே.

தோழி, தலைமகன் சிறைப்புறமாக, செறிப்பு அறிவுறுப்பான்
 வேண்டிச் சொல்லியது.

--உலோச்சனார்.

191. NEYTAL

(The confidante speaks to the heroine to be overheard by the hero
who stands near the fence)

O my friend,
Our small but lovely village has a fence
Of Kantal trees; here, the young girls,
Wearing shapely jewels, sport in the sandy beach,
Making images of damp sand;
The Nālal trees shed their bright, yellow pollen
On these images, from their bunches of flowers,
To cause the breasts of these images
Look as if speckled.
The slanderous women of this village
Wield their tongues, to say that a chariot visited here
During midnight. At this, our mother
Looks at me, anger in her eyes!
Lo, how many are the lucky girls
Of my age, in this hamlet,
Who are blessed with mothers, who do not torment them!
I fear that beauty
Cannot last any more, in case I do not pluck
The sapphire-like Muntakam blooms tomorrow.
It will be more painful, if our lover
Should return in his chariot disappointed, after having come
To our fragrant village, hard by the creek
Shining like a blue-gem.

--Uloccanār.

192. குறிஞ்சி

'குருதி வேட்கை உரு கெழு வய மான்
 வலி மிகு முன்பின் மழ களிறு பார்க்கும்
 மரம் பயில் சோலை மலிய, பூழியர்
 உருவத் துருவின், நாள் மேயல் ஆரும்
 மாரி எண்கின், **மலைச்சுரநீள்இடை**
 நீ நயந்து வருதல் எவன்?" எனப் பல புலந்து,
 அழுதனை உறையும் அம் மா அரிவை!
 பயம் கெழு பலவின் கொல்லிக் குட வரைப்
 பூதம் புணர்த்த புதிது இயல் பாவை
 விரி கதிர் இள வெயில் தோன்றி அன்ன, நின்
 ஆய் நலம் உள்ளி வரின், எமக்கு
 ஏமம் ஆகும், மலைமுதல் ஆறே.

இரவுக்குறி மறுக்கப்பட்டு ஆற்றனாய் தலைமகள் சொல்லியது.

192. KURIŃCI

(The hero speaks to his beloved when she refuses
to meet him by night)

My young beloved!
You are much anguished and remain here
With tearful eyes on the thought
Of my coming here, eager to enjoy your embrace,
Treading the extending path amidst rocks,
Where the flocks of bears graze like the sheep
In the Pūli country, all over the groves,
Thick with trees, where a puissant and fearsome tiger
Looks for a young and strong tusker
To quench its thirst for blood!
But know my beloved, that even this path
That runs at the foot of the hill
Is safe to me, as I tread it, contemplating
Your great beauty,
Which glows like the strange image
Of a goddess, carved out by a deity,
When the morning sun casts its tender rays on it.
The image is in the western slope
Of the Kolli hill, rich in jack trees of abundant yield!

--Anonymous

Implied meaning:

The bears fearlessly graze in the forest where a strong tiger looks for a tusker to quench its thirst for blood.

This implies that the hero can visit the house of the heroine in spite of the heroine's mother keeping vigil over her.

193. பாலை

அட்டரக்கு உருவின் வட்டு முகை ஈங்கைத்
 துய்த் தலைப் புது மலர்த் துளி தலைக் கலாவ,
 நிறை நீர்ப் புனிற்றுப் புலம் துழைஇ, ஆனாய்,
 இரும் புறம் தழுஉம் பெருந் தண் வாடை!
 நினக்குத் தீது அறிந்தன்றோ இலமே;
 பணைத் தோள் எல் வளை ஞெகிழ்ந்த எம் காதலர்
 அருஞ் செயல் பொருட் பிணிப் பிரிந்தனராக,
 யாரும் இல் ஒரு சிறை இருந்து,
 பேர் அஞர் உறுவியை வருத்தாதீமே!

பிரிவிடை ஆற்றாளாகிய தலைமகள் சொல்லியது.

193. PĀLAI

(The heroine speaks owing to her pangs of separation)

O northerly of freezing chillnes!
 You blow in our vast neighbourhood!
 On your way, you mingle with the drops of honey
 From the fresh blooms, with bent heads,
 Of the Inkai, whose rounded buds
 Shine like red-lac melted!
 You also carry with you the chillness
 Of the domains, full of freshly poured rain-water.
 Have I ever wronged you in any way?
 Why torture me like this?
 Alas, I am left here all alone
 In a corner, ever tossed by unbearable agony,
 As my lover has gone to a foreign land
 Seeking riches, rare to attain,
 His heart goaded by desire!
 His parting has caused my armlets slip
 From my bamboo-like supple shoulders.
 Pray do not torture me, O northerly!

--Anonymous.

194. குறிஞ்சி

அம்ம வாழி, தோழி! கைம்மாறு
யாது செய்வாங்கொல் நாமே - கய வாய்க்
கன்றுடை மருங்கின் பிடி புணர்ந்து இயலும்,
வலன் உயர் மருப்பின், நிலம் ஈர்த் தடக் கை,
அண்ணல் யானைக்கு அன்றியும், கல் மிசைத்
தனி நிலை இதணம் புலம்பப் போகி,
மந்தியும் அறியா மரம் பயில் ஒரு சிறை,
குன்றக வெற்பொளாடு நாம் விளையாட,
இரும்பு கவர் கொண்ட ஏனற்
பெருங் குரல் கொள்ளாச்சிறு பசுங் கிளிக்கே?

சிறைப்புறமாகச் செறிப்பு அறிவுறீஇயது.

—மதுரை மருதன் இளநாகனார்

194. KURIŃCI

(The confidante speaks to the heroine when the hero
waits near the fence)

Hearken to me my friend!
 These lordly and wide-mouthed tuskers
 Of long trunks that touch the ground,
 And hardy tusks, are companied with their mates
 That are followed by their young calves.
 How shall we express our sense of gratitude
 To those animals as well as these tiny and green parrots
 For, thy did not plunder the huge ears of millet in our lovely field
 When we left the loft, built atop the hill
 And sported with the hill-chief
 Amidst the densely growing trees,
 Unscalable even by the she-monkeys
 (Which are expert climbers)?

--Maturai Marutan Ilanākanār.

195. நெய்தல்

அருளாயாகலோ, கொடிதே! -- இருங் கழிக்
 குருளை நீர்நாய் கொழு மீன் மாந்தி,
 தில்லைஅம் பொதும்பில் பள்ளி கொள்ளும்
 மெல்லம் புலம்ப! யான் கண்டிசினே –
 கல்லென் புள்ளின் கானல்அம் தொண்டி,
 நெல் அரி தொழுவர் கூர் வாள் உற்றென,
 பல் இதழ் தயங்கிய கூம்பா நெய்தல்
 நீர் அலைத் தோற்றம் போல,
 ஈரிய கலுழும், நீ நயந்தோள் கண்ணே .

களவின்கண் நெடுங்காலம் வந்தொழுக, ஆற்றாளாயின்
 தோழி வரைவு கடாயது.

195. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks when the hero
unduly prolongs the period of clandestine love)

See that the damp and tearful eyes
Of your beloved now resemble
The many-petalled Neytal blooms
That float in water
After having been cut by the sharp sickles
By the harvesting farmhands,
O chief of littoral domain,
At Tonti, rich in groves, full of dinsome birds.
Where an otter-cub, living in the dusky creek
Enjoys sound sleep in the grove
Rich in Tillai trees
After having eaten a juicy fish!
It is so unbecoming of you,
That you refuse to shower your grace on her!

--Anonymous.

Like the otter-cub which eats the fish to its fill and slumbers inside the hole of a tree, the hero too has enjoyed the charm of the heroine and abides now in his village taking no steps to wed her. The din of the birds in Tonti suggests that the village resounds with wild gossip.

196. நெய்தல்

பளிங்கு செறிந்தன்ன பல் கதிர் இடை இடை,
 பால் முகந்தன்ன பசு வெண் நிலவின்,
 மால்பு இடர் அறியா, நிறையுறு மதியம்!
 சால்பும் செம்மையும் உடையை ஆதலின்
 நிற் கரந்து உறையும் உலகம் இன்மையின்,
 எந் கரந்து உறைவோர் உள்வழி காட்டாய்!
 நந் கவின் இழந்த என் தோள் போல் சாஅய்,
 சிறுகுபு சிறுகுபு செரீஇ,
 அறி கரி பொய்த்தலின், ஆகுமோ அதுவே?

நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிந்த காலத்து, ஆற்றாளாகிய தலைமகள்
 திங்கள் மேலிட்டுத் தன்னுள்ளே சொல்லியது.

--வெள்ளைக்குடி நாகனார்.

196. NEYTAL

(The heroine thinks aloud when the hero is in a distant land)

O moon with myriad rays!
 You look like marble stones
 Heaped up in a place and your cool light
 Looks as if milk were poured in between your rays.
 You appear on the nape of the clouds
 And you have attained full growth.
 You do not seem to feel
 For the anguish of our bewildered heart.
 No part of the world can escape your knowledge.
 I pray, please show me the place
 Where our lover stays now!
 He lives in a place unknown to me!
 Should you conceal the truth from me,
 I warn you that you will fade away,
 Day by day, gradually,
 Even like my arms, which have lost their loveliness.
 If you prove unreliable and hide the truth
 Does it become your greatness?

--Vellaikkuṭinākaṇār.

197. பாலை

"தோளே தொடி நெகிழ்ந்தனவே; நுதலே
 பீர் இவர் மலரின் பசப்பு ஊர்ந்தன்றே;
 கண்ணும் தண் பனி வைகின; அன்னோ !
 தெளிந்தனம்மன்ற; தேயர் என் உயிர்' என,
 ஆழல், வாழி -- தோழி!-- நீ; நின்
 தாழ்ந்து ஒலி கதுப்பின் வீழ்ந்த காலொடு,
 வண்டு படு புது மலர் உண்துறைத் தரீஇய,
 பெரு மட மகளிர் முன்கைச் சிறு கோல்
 பொலந் தொடி போல மின்னி, கணங் கொள்
 இன் இசை முரசின் இரங்கி, மன்னர்
 எயில் ஊர் பல் தோல் போலச்
 செல் மழை தவழும், அவர் நல் மலை நாட்டே.

வரைவு நீட ஆற்றாளாகிய தலைமகளைத் தோழி ஆற்றுவித்தது.

--நக்கீரர்

197. PĀLAI

(The confidante consoles the heroine who grieves
for the delay in her wedding)

Long live my friend!
The clouds have sent their columns down
That very much resemble your dark hair,
That are well-grown and hanging low!
The lightnings flash out, like the auric bracelets
Of the bashful girls, who fetched freshly unfolded blooms
Buzzed by a swarm of bees,
To the bathing ford with glittering water.
The clouds rumble like a row of drums
Of sweet rhythm; they move about like countless shields
Wrought of leather, seen on the forts of monarchs.
So you need not weep saying thus:
"My bracelets slip down;
My forehead has turned sallow
And looks pale like the blossoms of sponge-guard!
My eyes are tear-bedewed
And the end of my life is nearing!"

--Nakkirar

198. பாலை

சேயின் வருஉம் மதவலி! யா உயர்ந்து
 ஓமை நீடிய கான் இடை அத்தம்,
 முன்நாள் உம்பர்க் கழிந்த என் மகள்
 கண்பட, நீர் ஆழ்ந்தன்றே; தந்தை
 தன் ஊர் இடவயின் தொழுவேன்; நுண் பல்
 கோடு ஏந்து அல்குல் அரும்பிய திதலை,
 வார்ந்து இலங்கு வால் எயிற்று, பொலிந்த தாஅர்,
 சில் வளை, பல் கூந்தலளே, அவளே;
 மை அணல் எருத்தின் முன்பின் தடக் கை
 எல் வில் அம்பின் எய்யா வண் மகிழ்த்
 தந்தைதன் ஊர் இதுவே;
 ஈன்றேன் யானே; பொலிக, நும் பெயரே!

பின் சென் செவிலி இடைச் சுரத்துக் கண்டார்க்குச் சொல்லியது.

--கயமனார்.

198. PĀLAI

(The nurse of the heroine speaks to a prince when she goes
in search of her daughter who had eloped)

O princely lad from a far off place!
 My eyes are flooding with tears
 As I had a vision of my daughter
 Who trod, yesterday this very path,
 Intercepted by forests, rich in Yā and ōmai trees
 That are lofty; O prince, I beseech you.
 Here dwelt, in the domain of her father.
 My darling who has a raised forelap
 With yellow speckles on it;
 Her teeth are regular, shining and sharp;
 She wears comely wreaths
 And a few chosen bangles;
 Her tresses are dark and dense;
 She is the daughter of him
 Who is dark-bearded and thick-naped!
 His arms are long and mighty;
 He is armed with a well-wrought bow and sharp darts;
 He is immensely generous;
 His stock of toddy is abundant.
 I am her mother!
 May your fame grow more and more!
 (Did you see her on your way?)

--Kayamanār.

199. நெய்தல்

ஓங்கு மணல் உடுத்த நெடு மாப் பெண்ணை
 வீங்கு மடல் குடம்பைப் பைதல் வெண் குருகு,
 நள்ளென் யாமத்து, உயவுதோறு உருகி,
 அள்ளல் அன்ன என் உள்ளமொடு உள் உடைந்து,
 உளெனே - வாழி, தோழி! வளை நீர்க்
 கடுஞ் சுறா எறிந்த கொடுந் திமிற் பரதவர்
 வாங்கு விசைத் தூண்டில் ஊங்குஊங்கு ஆகி,
 வளி பொரக் கற்றை தாஅய், நளி சுடர்,
 நீல் நிற விசும்பின் மீனொடு புரைய,
 பைபய இமைக்கும் துறைவன்
 மெய் தோய் முயக்கம் காணா ஊங்கே!

வன்புறை எதிரழிந்தது.

--போரி சாத்தனார்

199. NEYTAL

(The heroine speaks in her anguished mood,
to her consoling friend)

Long live my friend!
Our lover is the lord of a littoral domain
Where the fisherfolk go for fishing
In the sea, in their curved boats,
Carrying with them, nets and fishing rods,
And thick-tapered lamps, placed
In between the fishing rods;
Their flames bend their heads
When the sea-breeze blows; they pull
The cords of the fishing rods with force
While catching fish; they cast their nets
In the sea and catch sharks
That splash through the engulfing waves.
For them that are on the shore,
The lamps twinkle like stars of the azure sky.
If I don't enjoy the sweet embrace of the chief
I become heart-broken; my heart melts and gets confused;
I somehow hold my life,
When I hear the anguished cry of the white herons
That live amidst the dense leaves
Of the tall and dark palmyras
That stand amidst high sand-dunes in our village!

--Pēricattanār

200. மருதம்

கண்ணி கட்டிய கதிர அன்ன
 ஒண் குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி,
 யாறு கிடந்தன்ன அகல் நெடுந் தெருவில்,
 'சாறு' என நுவலும் முது வாய்க் குயவ!
 ஈதும் ஆங்கண் நுவன்றிசின் மாதோ—
 ஆம்பல் அமன்ற தீம் பெரும் பழனத்துப்
 பொய்கை ஊர்க்குப் போவோய் ஆகி,
 'கை கவர் நரம்பின் பனுவற் பாணன்
 செய்த அல்லல் பல்குவ-வை எயிற்று,
 ஐது அகல் அல்குல் மகளிர்!-- இவன்
 பொய் பொதி கொடுஞ் சொல் ஓம்புமின்' எனவே.

தோழி தலைமகளது குறிப்பு அறிந்து, வாயிலாகப் புக்க பாணன் கேட்ப,
 குயவனைக் கூவி, “இங்ஙனம் சொல்லாயோ?” என்று குயவற்குச்
 சொல்லியது.

--கூடலூர்ப் பல் கண்ணனார்.

200. MARUTAM

(The companion speaks to the Panan who comes to her as the messenger
of the hero, the while pretending to address the potter who is the town crier)

O potter! O potter of wisdom!
Adorned with the wreath,
Woven of the bright flowers of Nocci, -
Which very much look like the unripe ears of paddy,
You proclaim the advent of the village festival
In the streets, wide and long.
I beseech you, O potter, to include this too,
As your message.
Pray, go to the village full of fields and streams
Where Āmpal grows thick, and warn the young women, thus:
‘Olasses of sharp teeth and forelaps wide and soft!
Too many are the sufferings,
Caused by the Pāṇan, who is well-trained
In playing the melodious Yal,
Endowed with strings .
Which the fingers eagerly strum!
Guard yourself, against the cruel words
Clothed in falsehood!’

--Kūtalūrppalkaṇṇanār.